Adventes Vēstis

2025
JŪLIJS/
AUGUSTS
354

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Draudzei Kandavā – 105

Mācība par kristīgo uzvedību

ZINĀTNISKI FAKTI PAR FIZISKAJĀM AKTIVITĀTĒM

Iesaistīti misijā 150 gadus

Jauniešiem:
Vai varu būt kristietis un justies slikti?

Bērniem un pusaudžiem:
Jēzus satika aklo Bartimeju

Saturs:

04 ATSKATS
Iesaistīti misijā 150 gadus

05 ATSKATS
Draudzei Kandavā – 105

08 ATSKATS
Meiteņu nedēļas nogale "Starp mums, meitenēm"

13 ZIŅAS
Dieva iedrošinājums ikkatrai mātei

14 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Daniēla trīs draugi Atklāsmes grāmatā: veselības vēsts saikne ar trešā eņģeļa vēsti

16 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kurš no latviešu Bībeles tulkojumiem ir visprecīzākais?

17 DZEJA

18 TĒMA
Mācība par kristīgo uzvedību. 2. daļa

23 INTERVIJA
Grupas "Debesu rati" kalpošana un jaunais albums

26 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
Brāļu mīlestība

28 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Cik dievu ir kristiešiem jeb kurš izdomāja Trīsvienību

31 VESELĪBA
Zinātniski fakti par fiziskajām aktivitātēm

33 JAUNIEŠIEM
Vai varu būt kristietis un justies slikti?

34 PA VĒSTURES LAPPUSĒM
Hieronīms un latīņu Vulgāta

36 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Jēzus satika aklo Bartimeju

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti vasaras dubultnumurā, mīļie "Adventes Vēstu" draugi!

Vai zināt, kurā pasaules valstī varat pazaudēt kādu sev piederošu lietu (pat naudasmaku vai somu) un, apjaušot, ka esat to pazaudējis, atrast savu mantu stāvam/ guļam tajā paša vietā? Vai zināt, ka šajā pašā valstī, ja, piemēram, metro aizmirsīsiet slapju lietussargu vai savu tukšo pusdienu kastīti, pazaudēto un atrasto mantu birojā jūsu lietussargs tiks izžāvēts un rūpīgi salocīts un jūsu pusdienu kastīte tiks izmazgāta, noslaucīta un ielikta maisiņā tā, ka, atnākot savai mantai pakaļ, jūs to saņemsiet vēl labāku, nekā bijāt atstājis? Šajā pašā valstī ir vistīrākās ielas un kanālos ietvju malās dzidrā ūdenī peld zivis, tur nevienam pat prātā nevar ienākt nomest zemē atkritumus vai ko sabojāt. Tur ir vislabākais serviss, vislaipnākā apkalpošana un visgardākais ēdiens neatkarīgi no tā, vai vieta, ko apmeklējat, ir luksa viesnīca vai maza ēstuvīte ceļa malā. Vai zināt, par kuru valsti es runāju? Būtu jauki, ja tā būtu kāda kristīga valsts un ja visa iepriekš minētā pamatā būtu valsts iedzīvotāju sirdī rakstītie Dieva baušļi. Tomēr tā nav. Valsts, par kuru rakstu, ir gandrīz pilnībā pagāniska. Tajā valdošās reliģijas ir budisms un sintoisms, kura pamatā ir dabas pielūgsme un ticība, ka katrā lietā mājo kāds dievs. Tieši šī ticība (vai drīzāk tradīcija) arī nosaka visu iepriekš minēto. Valsts, par kuru rakstu, ir evaņģēlija vēstij ļoti grūti aizsniedzama. Man par to vienmēr ir skumji. Šī valsts ir Japāna.

Mūsu žurnāla Tēmas raksts arī šajā mēnesī ir par kristīgo uzvedību. Kāpēc, domājot par kristīgo uzvedību, rakstu par Japānu? Jo, manuprāt, būtu tik brīnišķīgi, ja šīs jaukās kvalitātes – attieksme pret svešu mantu, dabu, citam pret citu – raksturotu mūs, kristiešus. Ja, zinot, ka esam kristīgā valstī, mēs varētu būt bez bažām, ka tiksim apkrāpti, apzagti, apvainoti, aizskarti... Jā, sabiedrība, kurā dzīvojam, nav viendabīga, ir daudz cilvēku, kuri netic nevienam un nekam. Tomēr, cik brīnišķīgi būtu, ja mūsu kristīgais dzīvesveids tā skartu apkārtējo sabiedrību, ka mūsu uzvedības un attieksmes ietekmē – protams, Dieva Gara ietekmē – visa sabiedrība mainītos uz labu!

Tātad šoreiz žurnālā varēsiet lasīt pārdomas par kristīgo uzvedību un vairākas liecības par pārmaiņām, kuras dāvājis Dievs. Vēl jūsu uzmanībai rubrikas *Vārds mācītājam* raksts, kurā uzzināsiet, kā Daniēla un viņa trīs draugu ticības spēks bija saistīts ar viņu izdarīto izvēli vismazākajās lietās un kā šī saistība izpaužas un var izpausties mūsu katra dzīvē šajās pasaules vēstures noslēguma dienās. *Aktuālajā jautājumā* lasiet par to, kurš no latviešu Bībeles tulkojumiem ir visprecīzākais, *Veselības lappusītē* – par fizisko kustību lielo ietekmi uz veselību, lappusītē *Jauniešiem* par to, vai varam justies slikti, būdami kristieši, bet rubrikā *Pa Bībeles lappusēm* šoreiz iesākums jaunam pētījumam, kurā Svēto Rakstu lappusēs meklēsim atbildi uz jautājumu: "Cik dievu ir kristiešiem jeb kurš izdomāja Trīsvienību?"

Tas, protams, nepavisam nav viss, ko atradīsiet šajās lappusēs. Novēlu, lai šis žurnāla numurs kalpo jums par stiprinājumu, iedrošinājumu, iepriecinājumu, tuvinot Dievam un palīdzot sajust Viņa vadību un mīlestību! Lai jums skaista vasara! Uz tikšanos septembrī!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

Mūsdienu pasaulē, kur valda uzspiesta steiga, troksnis un pašpietiekamība, Dieva aicinājums mums joprojām ir skaidrs: "... lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā." (1. Timotejam 2:2b) Kristīgā uzvedība nav ārēja forma vai noteikumu kopums, tā ir dzīvesveids, kas atspoguļo dzīvas un tuvas attiecības ar Jēzu Kristu. Tā ir iespēja būt Viņa lieciniekiem gan ģimenē, gan draudzē, gan sabiedrībā, gan arī tik pat aktuālajā mūsdienu realitātē – digitālajā telpā.

Kristīgās uzvedības pamats ir mūsu attiecības ar Dievu. Jēzus aicina: "Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." (Mateja 6:33) Cilvēks, kas dzīvo Kristus tuvumā, piedzīvo iekšējas pārvērtības. Mēs bieži izmantojam ilustrāciju par kāpura pārvērtību skaistā tauriņā kā piemēru kristieša izaugsmei. Arī kristieša ceļš ietver dažādus posmus – sākumā mēs varam iekrist galējībās vai pārspīlējumos, bet Kristus mūs ved uz līdzsvarotu, nobriedušu un patiesu kristīgu dzīvesveidu, kas balstīts Bībelē.

Kristīgā uzvedība nav nošķirta no ikdienas. Tā sākas ģimenē – tur mēs mācāmies mīlēt, piedot, cienīt. Attiecībās ar citiem cilvēkiem esam aicināti, cik iespējams, no savas puses turēt mieru un būt pacietīgi, jo sabiedrībā, kur valda savtīguma un sacensības gars, patiesa laipnība kļūst par retumu un spēcīgu liecību.

Arī mūsu attieksme pret darbu un pienākumiem rāda, kam mēs patiesībā kalpojam – "Visu, ko darāt, darait no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem." (Kolosiešiem 3:23) Izvēlēs, dzīvesveidā un morālē mums ir jābūt Dieva vērtību nesējiem, nevis tādiem, kas seko pasaules tendencēm.

Lūgšana un pateicība ir pamats, kas uztur dzīvu šo saikni ar Dievu. "Esiet priecīgi vienumēr, lūdziet bez mitēšanās Dievu. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums. Neapslāpējiet Garu, nenicinait pravietošanu; pārbaudait visu; kas labs, to paturiet!" (1. Tesaloniķiešiem 5:16–21) Šī ir mūsu garīgā elpošana, kas palīdz saglabāt mieru arī tad, kad dzīve kļūst izaicinoša.

Patiess kristietis nespēj būt vienaldzīgs pret Dieva Gara ietekmi un pravietojumiem. Dieva Gars un Dieva Vārds maina mūs un, piedzīvots praksē, dod spēju atšķirt labu no ļauna un spēku turēties pie tā, kas ir labs.

Elena Vaita grāmatā "Ceļš pie Kristus" par šo tēmu raksta: "Kristus raksturs stājas tava rakstura vietā, un Dievs tevi pieņem tādu, it kā tu nekad nebūtu grēkojis. Vēl vairāk, Kristus pārmaina sirdi. Pateicoties ticībai, Viņš mājo tavā sirdī. Ticot un nepārtraukti pakļaujot savu gribu Viņam, tev jāsaglabā šī savienība ar Kristu; un tik ilgi, kamēr tu to darīsi, Viņš dos tev gribu un veiksmi pēc labpatikas." ("Ceļš pie Kristus", 63. lpp.)

Pasaule meklē patiesus, autentiskus piemērus. Piemērus, kuriem sekojot, ir iespējams pastāvēt dzīves vētrās. Piemērus, kuri nes svētības un glābšanu. Katram. Bez šķirošanas. Apkārtējie cilvēki varbūt nekad neizlasīs Bībeli, bet viņi redzēs mūsu dzīvesveidu, un tur viņiem vajadzētu redzēt Kristus evaņģēliju.

Lai mūsu dzīve ik dienas atspoguļo Kristus mieru, dievbijību un cieņu – šo kluso, bet spēcīgo liecību šodienas nemierīgajā pasaulē!

SDA Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps Imants Ģipslis

IESAISTĪTI MISIJĀ 150 GADUS

No 24. līdz 27. aprīlim vairāk nekā 160 Transeiropas divīzijas (TED) vadītāji, mācītāji, draudžu dibinātāji un evaņģēlisti pulcējās Ņūboldas koledžā, lai piedalītos konferencē "Iesaistīti misijā 150" (*Engaged in Mission 150*). Konference tika organizēta, svinot 150. gadadienu kopš pirmā adventistu misonāra nosūtīšanas uz Eiropu. Pasākumā tika vērtēti sasniegumi un aptverti izaicinājumi. Mēs tikām iedvesmoti vēl dedzīgāk veikt misijas darbu Eiropā.

Konference notika gleznainajā Ņūboldas studentu pilsētiņā ar skaisti iekoptiem puķu dārziem un angļu mauriņu. Šo vietu īpašu dara fakts, ka Dievs reiz Savai kalponei Elenai Vaitai deva norādi par šī īpašuma iegādi draudzes vajadzībām.

Ļoti priecājos šajā konferencē pārstāvēt Latvijas draudžu savienību un līdzdalīt Latvijas misijas pieredzi. Šajās dienās bija iespējams dzirdēt 15 lekcijas, 4 paneļdiskusijas, kā arī jautājumu un atbilžu sesiju.

Entonijs Vagoners Smits, TED Misijas nodaļas vadītājs, savā atklāšanas runā teica, ka laiks, kurā mēs dzīvojam, ir ļoti aizraujošs pārmaiņu laiks. Daudzi ir atvērti un meklē Dievu. Viņš uzsvēra, ka mēs pārāk ilgi esam dzirdējuši – cilvēku mantošana Eiropā nevar notikt, bet visjaunākie pētījumi atklāj, ka sabiedrība mūsu reģionā ir pietiekami garīga un cilvēki ir atvērti kristietībai. Viņš lika aizdomāties, ka varbūt draudze nav pietiekami sagatavota un apņēmīga, lai kalpotu un uzrunātu mūsdienu sabiedrību.

Kā stāstīja SDA vēsturnieks Dāvids Trims, TED tika izveidota 1928. gadā, šodien divīzijā ir 22 valstis. Viņš uzsvēra, ka agrāk misionāri nedarīja misijas darbu, lai nopelnītu un nodrošinātu dzīvi. Viņi dzīvoja, lai piepildītu misiju. D. Trims līdzdalīja kādu stāstu par sievieti, kura devās uz Ēģipti. Pirmajā gadā nomira viņas vīrs, un trīs mēnešus vēlāk – dēls. Taču viņa nepadevās un palika kalpot Ēģiptē 60 gadus. Šī sieviete nodibināja

Sveiciena vārdi no TED prezidenta Daniela Dudas

Ņūboldas koledžas studentu pilsētiņā

Paneļdiskusija par misijas darbu Eiropā

DRAUDZEI KANDAVĀ – 105

bērnu namu, un daudzi simti bērnu viņu sauca par mammu.

Tajā laikā būt adventistam nozīmēja būt misionāram. Ļoti bieži, jauniem cilvēkiem apprecoties, viņi uzreiz tikai aicināti kļūt par misionāriem, savu medusmēnesi daudzi pavadīja kalpošanā misijas laukā. Bija pārsteidzoši uzzināt, ka mūsu divīzija bija misionāru kalve. Salīdzinājumam – no Eiropas 1929. gadā bija 50 misionāri uz 100 000 iedzīvotāju, kamēr no ASV tikai 10.

Vienā no lekcijām Ņūboldas koledžas profesors Jans Barna stāstīja par trim grēka pakāpēm, kas ir ļoti cieši saistītas ar to, kā mēs izprotam misiju. Pirmā – nepareizs priekšstats par Dievu, otrā – vārdi, trešā – rīcība. Rom. 3:11–14 Pāvils to apraksta šādi: "Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi ir novirzījušies, visi kopā kļuvuši nelietīgi. Nav neviena, kas dara labu, it neviena. Viņu rīkle ir atvērts kaps, ar savām mēlēm viņi kļuvuši viltnieki, čūsku inde ir aiz viņu lūpām. Viņu mute ir pilna lāstu un rūgtuma." Nepareiza rīcība izriet no tā, ka mums ir nepareizs priekšstats par Dievu, jo nav dzīvu attiecību ar Viņu. Bieži mēs mēģinām cilvēkus izlabot un ticības dzīvi saistīt ar to, ko drīkst un nedrīkst. Nereti šīs pūles vainagojas vienīgi ar ārēji redzamām lietām, tomēr mūsu misija ir iepazīstināt cilvēkus ar Dievu, un šīs attiecības izmainīs viņu raksturu, vārdus un rīcību.

Šādu konferenču nozīmīga sastāvdaļa ir neformālas sarunas ar citu valstu kolēģiem. Bija iespēja uzdot sev interesējošus jautājumus, kā arī paplašināt kalpošanas apvāršņus. Šādās sarunās saņēmu vairākus uzaicinājumus paviesoties un kalpot citās Eiropas draudzēs.

Mārtiņš Subatovičs,
Rīgas 1. draudzes mācītājs,
Latvijas draudžu savienības
Misijas nodaļas vadītājs

Saulainā 21. jūnija rītā Kandavas draudzes namā valdīja sadraudzīga rosība un svinīga svētku gaisotne. Mazā dievnama zālīte bija skaisti izrotāta un pilnum pilna mājiniekiem un viesiem no dažādām Latvijas draudzēm. Kā tas allaž mēdz būt reizēs, kad svētkos tiekas adventes tauta, gaisā jautās kaut kas no Debesu atmosfēras.

Svētku dievkalpojumu ieskandināja sirsnīgi sveiciena vārdi un kopīgi dziedātas dziesmas, kurās sanākušos vadīja Siguldas draudzes brāļi un māsas – Ģipšļu un Melngalvju ģimene. Kā dāvana draudzei izskanēja arī vairākas priekšnesumu dziesmas. Pēc tam vārds tika dots Kandavas draudzes sludinātājam brālim Zigurdam Kukulītim, kurš klātesošos iepazīstināja ar draudzes vēsturi no pašiem tās pirmsākumiem 1920. gadā.

Pateicība Dievam – Kandavas draudze Viņa žēlastībā ir pārdzīvojusi grūtus laikus – gan Ulmaņa laiku reformas, gan Otro pasaules karu, gan tai sekojošo okupāciju. Nevienu brīdi tā nav pārstājusi darboties, vien pārcēlusies no vienas apmešanās vietas uz citu, līdz beidzot radusi mājvietu skaistajā privātmājā Raiņa ielā 25. (Vairāk par Kandavas draudzes vēsturi varat lasīt šeit: *https://adventisti.lv/lv/draudzes/26-Kandavas-draudze*.)

Svētku dievkalpojuma turpinājumā tika izteikta pateicība kalpotājiem, kuri bijuši saistīti ar Kandavas draudzi, ieguldot tās izaugsmē un evaņģēlija vēsts pasludināšanā gan sirdi, gan laiku, gan daudz sirsnīgu lūgšanu. Tie bijuši gan draudzes sludinātāji, gan draudzes vecākie un citi aktīvi draudzes darbinieki. Viņiem visiem bija sarūpētas skaistas, latviskas dāvanas ar garīgu nozīmi.

Uzrunu svētku reizē teica Latvijas draudžu savienības prezidents Imants Ģipslis, par galveno rakstvietu izvēloties 121. psalmu un it sevišķi tā

pirmos pantus: “Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes gan man nāks palīdzība? Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi. Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž!” Nudien, cauri visiem vēstures griežiem Kandavas draudzei palīdzība aizvien ir nākusi no Tā Kunga! Lai Viņam par to slava un pateicība!

Kā jau jubilejas reizēs ierasts, arī šoreiz izskanēja apsveikuma vārdi, vēlējumi un dziesmas no draudžu pārstāvjiem. Latvijas draudžu savienības prezidents Imants Ģipslis nolasīja apsveikuma vārdus no Tālivalža Viļņa, kurš arī savulaik kalpojis Kandavas draudzē, kā arī pateicās par uzcītīgo kalpošanu brāļiem Jurim Bitem un Zigurdam Kukulītim un pasniedza draudzei dāvanu – izdevniecības “Patmos” dāvanu karti.

Dievkalpojumu noslēdza iedvesmojošas priekšnesumu dziesmas, kuras aizkustināja klātesošo sirdis. Īpaši tas sakāms par dziesmu “Pāri dzīves bangām”. Tieši tāpat skatu uz nākotnes satikšanās cerību Kristāljūras krastmalā vērsa brīnišķīgā dziesma “Vai mēs kādreiz satiksimies?”.

Lai Dieva žēlastībā ikviens no mums patiesi būtu tur skaistajā dienā, kad varēsim satikties un pateikties mūsu Glābējam par visu, ko Viņš ir darījis!

Pēc dievkalpojuma visi tika aicināti uz kopīgu fotografēšanos dārzā un pēc tam uz svētku mielastu. Saimnieces bija centušās no visas sirds, un ikviens viesis varēja, mazliet pārfrāzējot daudziem zināmos vārdus no Nehemijas grāmatas, ēst gardu un dzert saldu, un, protams, baudīt bezgala garšīgu jubilejas kūku.

Debesu Tēvs tik ļoti rūpējās, ka papildus visām citām svētībām šai visai lietainajā un rudenīgajā vasaras laikā draudzes jubilejas dienā lika spīdēt saulei un pūst vieglam vējiņam.

Sirsnīga pateicība Kandavas draudzītei par skaistajiem, sirdssiltajiem svētkiem! Paldies ikvienam, kurš bija ielicis lielu, rūpīgu un nopietnu darbu šo svētku sagatavošanā! Paldies Dievam, ka Viņš ir vadījis un sargājis mazo, bet darbīgo draudzi skaistajā Latvijas vietā – Kandavā! Lai Dieva spēks un svētības pavada arī uz priekšu, ejot cauri visiem laikiem un notikumiem stiprā paļāvībā uz Viņa pravietojumiem un apsolījumiem!

Anitra Roze

MEITEŅU NEDĒĻAS NOGALE “STARP MUMS, MEITENĒM”

Laika posmā no 19. līdz 22. jūnijam meitenes vecumā no 12 līdz 16 gadiem piedzīvoja brīnišķīgu programmu nedēļas nogalē “Starp mums, meitenēm”. Satikšanās vieta bija viesu nams “Mežkalni” Baldones pusē, kur nepilnas četras dienas dalībnieces baudīja sadraudzību mierpilnā, klusā un skaistā meža ielokā blakus dīķim sirds formā. Bagātīgi piepildīto dienu dēļ, šķiet, visas meitenes var saukt: “Šis piedzīvojums paskrēja tik ātri!”

Ierodoties nometnē, dalībnieces iesāka iepazīt cita citu caur dažādām aktivitātēm un mirkļiem pie ugunskura. Tas turpinājās katru vakaru, sildoties plecu pie pleca un sarunājoties par dažādiem aktuāliem jautājumiem, daloties liecībās, iespaidos un pārdomās, dedzīgi lūdzot un dziedot dziesmas, tostarp nometnes himnu “Šī laika dēļ”. Katrs rīts sākās ar personīgu un kopīgu svētbrīdi, izmantojot nometnes īpašās kladītes. Rīta rosmē dalībnieces kārtīgi izkustējās, lai tālākajā dienas daļā būtu gatavas mācīties to, ko Dievs caur Savām lielajām meitenēm vēlas teikt. Noteikti kā būtiska programmas sastāvdaļa jāpiemin vienmēr gaidītās maltītes, kas mūs gan stiprināja, gan arī ļoti iepriecināja, jo bija tik gardas.

> “Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpjaties, bet apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā, – tas ir Dievam dārgs.” (1. Pētera 3:3, 4)

Pamatojoties uz Dieva vēsti caur Bībeli, pravieti Elenu Vaitu un skolotāju personīgo pieredzi un zināšanām, meitenes iepazinās ar tādiem praktiskiem, aktuāliem un interesantiem tematiem kā "Apģērbs un skaistums pēc Dieva prāta", "Spirdzinošais ūdens" un "Cukurs un citas saldas lietas". Tas viss, lai šīs jaukās un skaistās topošās sievietes noticētu: "Es esmu Dieva mājoklis!"

Sataisāmā diena turpinājās, gatavojot sabatam ne tikai grīdas un virsmas, bet arī visus vēderus. Radošajā darbnīcā "Veselīgi našķi" meitenes mācījās iegūto teoriju izmantot praksē, pagatavojot dabiski saldus gardumus sabatam – tahini granolu, žāvēto augļu bumbiņas un vegāno zemeņu siera kūku. Apgleznošanas darbnīca, šķiet, bija klusākais brīdis nedēļas nogalē, jo tajā katra atbildīgi veidoja savu dizainu auduma maisiņam, ko pēc tam priecīgi ņēma līdzi uz mājām.

Sabata dievkalpojumu īpašu padarīja tā dalībnieces, kuras bija dzīvs pierādījums Pāvila aicinājumam: "Neviens lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu [..]" (1. Timotejam 4:12) Jaunietes piepildīja svētos sabata brīžus ar dievkalpojuma atklāšanu un misijas ziņām, instrumentu spēli un dziedāšanu, Bībeles lasījumu un aktīvu dalību uzrunā "Šī laika dēļ!". Vakarā, kad katra dalībniece dalījās pārdomās par sabatu, īpašu vietu ieņēma tieši uzruna, kurā meitenes tika aicinātas sekot uzticīgās, drosmīgās un pašaizliedzīgās Esteres piemēram, esot īstajā vietā un īstajā laikā.

Ieinteresētas acis un uzmanīgas ausis varēja novērot arī nodarbībās "Bezgalīgi dārga", kurās dalībnieces ieskatījās tik ļoti svarīgajā un, protams, interesantajā simpātiju, attiecību un laulību tēmā. Debesu cienīgi mirkļi tika aizvadīti arī lūgšanu stacijās, kur mīlīgā gaisotnē uz plediņiem dalībnieces ar savām skolotājām caur lūgšanām vēl tuvāk iepazina Dievu, Viņa raksturu, dabu, apsolījumus, piedošanu, savu ģimeni un personīgo laiku ar savu labāko Draugu.

Pēdējā nedēļas nogales dienā dalībnieces pietuvojās sava Radītāja raksturam, mācoties precizitāti, uzmanību un radošumu caur ziedu veidošanu. Turpinājumā izskanēja pateicības, mutiski un rakstiski mīlestības vārdi un lūgšanas. Noslēgt šo kopīgo piedzīvojumu nebija viegli.

Paldies Tam, kurš katras meitenes sirdī ielika degsmi gan Viņam pieķerties, gan neatlaist jauniegūtās draudzenes, bet gan satvert cieši un atkal satikties nākamajā nometnē un Mūžībā!

Jaunās meitenes pieredzē bagātāku meiteņu vadībā ieskatījās tik daudzās jomās, ka varam būt pārliecināti – kādu garīgu un praktisku atziņu pavisam noteikti mājās aiznesa katra dalībniece. Paldies nometnes komandai, kurā ar sirds atdevi kalpoja Mārīte, Arta, Brigita, Edgars, Emīlija, Elizabete, Ieva, Iveta, Junita, Madara, Ramona un Tīna! Liels paldies katrai īpašajai dalībniecei, kura ik mirkli padarīja īpašu ar savu klātbūtni! Vislielākā pateicība Dievam par katru labo dāvanu šajā meiteņu nedēļas nogalē!

Leila (dalībniece):

"Kad es iebraucu "Mežkalnos", pirmais, ko sajutu, bija svaigs gaiss, un tur bija ļoti skaisti...

Man visvairāk patika nodarbība par apģērbu un dievkalpojums. Nodarbībā par apģērbu es iemācījos, ka pirms pirkšanas jāpārliecinās, vai tas pagodina Dievu (nav nekur atkailināts, neizceļ izskatu priekš citiem cilvēkiem) un vai šis audums ātri nesaburzās. Dievkalpojumā es uzzināju vairāk par Esteres grāmatu. Un otrā daļa par attiecībām – tas ļoti noderēs man nākotnē. Pašā pēdējā dienā, kad vajadzēja doties prom, mums uz muguras pielika lapu, uz kuras visas meitenes viena otrai uzrakstīja īpašības, kāda biju nometnē. Es vēlētos šādu nometni vēlreiz apmeklēt, jo tā bija aizraujoša, interesanta un pilna ar Dieva svētībām!

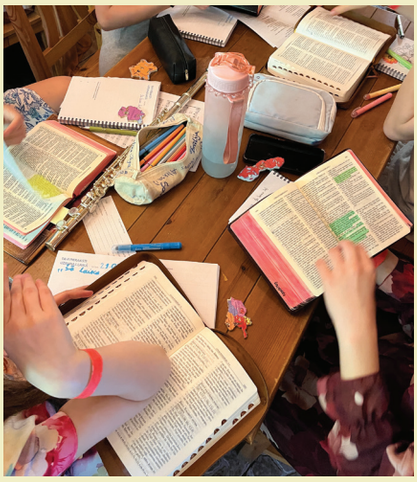
Iesaku šādus seminārus un nometnes apmeklēt, jo ir daudz, ko iemācīties savai nākotnei, un, ja pat zini par Dievu, tad tajās pastāstīs vairāk par to, ko nezināji līdz šim. Dievu visu mūžu var izzināt un izzināt!"

Evita (dalībniece):

"Šī nometne man patiešām atvēra acis uz ticīgo pasauli. Visvairāk man patika pirmajā dienā saņemtā kladīte, kurā varēja pierakstīt rīta

svētbrīžus. Tajā jau bija doti arī īpaši panti, ko lasīt no rīta. Tas man ļoti noderēja, jo visgrūtāk man vienmēr ir izvēlēties, ko tieši lasīt no Bībeles dienas sākumā. Īpaši mīļi bija vakari pie ugunskura – dziedājām dziesmas, klausījāmies cilvēku atgriešanās stāstos, un vadītājas atbildēja uz jautājumiem, kurus bijām uzdevušas dienas laikā. Tas viss radīja siltuma, sapratnes un patiesas ticības sajūtu."

Madara (audzinātāja):

"Ir grūti izvēlēties vienu lietu, kas visvairāk paliks atmiņā no šīm dienām kopā ar meitenēm. Tāpēc padalīšos ar savu TOP 3.

1. Noteikti agrie rīti, kad kopā lasījām Dieva Vārdu un centāmies saprast, ko nozīmē palikt savienotām ar Viņu. Mēs pētījām Jāņa evaņģēliju, kur Jēzus runā, ka Viņš ir vīnakoks un mēs – zari. Starp citu, vai zināji, ka šajos pantos vārds "palikt" ir minēts septiņas reizes? Jēzus aicina mūs palikt Viņā – ne tikai sestdienās, bet katru nedēļas dienu. Mēs runājām par to, ka "palikt Viņā" ir apzināta izvēle. Vai mēs šo izvēli izdarām ik brīdi?

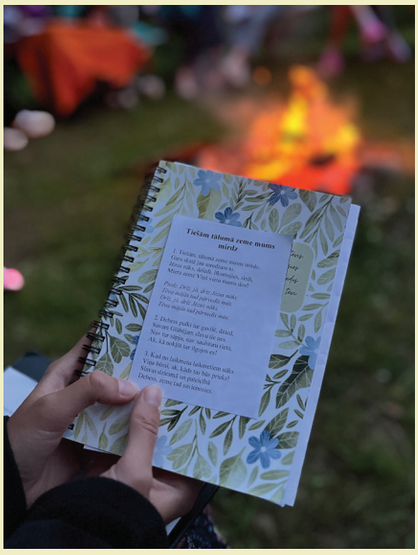
2. Pēdējais vakars pie ugunskura. Meitenes stāstīja par to, ko bija piedzīvojušas sabatā, kas uzrunāja dievkalpojumā un kādu kalpošanu vēlētos veikt nākotnē. Klausoties bija liels prieks dzirdēt, ka Dievs veido spēcīgu paaudzi. Kad odu sāka kļūt ļoti par daudz, gājām iekšā, apsēdāmies ap lielo galdu un turpinājām dalīties ar liecībām, kā Dievs ir glābis dzīvību, devis gudrību un palīdzējis atrast pazudušu bruņurupuci. Vakaru noslēdzām ar dziesmu "Vai mēs kādreiz satiksimies Kristāljūras krastmalā".

3. Protams, piektdienas nodarbība, kurā man bija iespēja dalīties ar meitenēm atziņās par tēmu "Skaistums un apģērbs pēc Dieva prāta". Runājām par to, cik svarīgi ir apzināties, ka Dievam rūp mūsu sirds stāvoklis, bet Viņam rūp arī mūsu cieņpilnā attieksme, pieticība un, jā, arī tas, kā mēs izskatāmies. Mēs esam Viņa bērni. Dievs mūs aicina no pasaules atšķirties arī savā ārienē, lai parādītu, kam mēs piederam. "Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpjaties, bet apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā, – tas ir Dievam dārgs." (1. Pētera 3:3, 4) Šīs nodarbības beigās katra meitene izvēlējās kādu personīgu izaicinājumu. Kāda apņēmās visu nedēļu vilkt tikai kleitas vai svārkus, cita nolēma izvairīties no melnās krāsas vai izšķirot skapi no apģērbiem, kas ir atkailinoši, vēl kāda – atteikties no rotaslietām. Šie ir mazi, šķietami vienkārši soļi, taču parāda, ka meitenes vēlas ar savu dzīvi un izskatu pagodināt Dievu."

Enija (dalībniece):

"Man visvairāk patika nodarbība par attiecībām. Manuprāt, runātāja visu ļoti skaidri un interesanti pastāstīja. Nevienā momentā nebija garlaicīgi. Patika arī nodarbība par drēbēm, kurā bija iespēja uzzināt, kā saskaņot drēbes un citas lietas.

Protams, patika sadraudzēties ar meitenēm. Skolotājas bija ļoti jaukas un pretimnākošas. Kopumā man patika viss, bet nākamreiz noteikti nometni vajadzētu garāku."

Marija (dalībniece):

"Man patika lūgšanu stacijas, interesantās nodarbības, sadraudzība ar skolotājām un meitenēm, kā arī garšīgais ēdiens, ko pasniedza izcilas pavārītes. Es daudz uzzināju un iemācījos.

Par apģērbu es uzzināju, ka pirms pirkšanas ir jāpadomā, vai tas pagodinās Dievu. Par spirdzinošo ūdeni sapratu, ka ir jādzer daudz ūdens, jo tas ir veselīgāk nekā dzert gāzētos dzērienus. Par cukuru iemācījos, ka nevajag ēst rafinēto cukuru, jo tas ir ļoti indīgs un bojā ķermeni. Par attiecībām sapratu, ka nevajag iesaistīties ar neticīgu cilvēku, jo tas var ietekmēt attiecības ar Dievu, bērniem un pašu vīru. Lūgšanu stacijās es uzzināju, ka varu lūgt Dievam piedošanu un Viņam nodot visu, kas notiek ar ģimeni, mani un ar darbu vai skolu. Vēl uzzināju, ka Dievs uzrunā gan mūs, cilvēkus, gan dzīvniekus un putnus un ka Viņš priecājās par ikvienu ģimeni, kas ir šeit, virs zemes. Par mīlestību es iegaumēju, ka Jēzus mīl caur vārdiem, pieskārieniem, palīdzību. Es sev paturēšu domu, ka ir ļoti lieliski būt ar pašu Dievu, jo ar Viņu ir lieliska diena un dzīve!"

Junita (audzinātāja):

"Man bija liels prieks piedalīties šajā īpašajā nedēļas nogalē, iepazīties ar daudzām jaukām meitenēm un redzēt viņu brīnišķīgos talantus. Bija prieks redzēt, kā meitenes sadraudzējas, veido jaunas draudzības un, protams, aug garīgi savās personīgajās attiecībās ar Dievu.

Mums ir daudz meiteņu, kas ir gatavas iesaistīties dažādās dievkalpojuma veidošanas kalpošanās, lietot savus talantus un spēkus Dieva pagodināšanai. Lai mums izdodas saskatīt apslēptos un ne tik apslēptos talantus, kurus varētu izmantot Dieva darbam!"

Katrīna (dalībniece):

"Nometnē es uzzināju daudz vairāk par Dieva Vārdu, kā arī par jaunas meitenes garīgo modeli – kādai viņai jābūt, kā jāuzvedas un cik svarīgi ir rūpēties par sevi, tostarp dzert pietiekami daudz ūdens.

Katra saņēmām kladi ar dažādiem uzdevumiem un vietu pierakstiem saviem svētbrīžiem. Klade ir kļuvusi par vienu no manām motivācijām katru rītu piedalīties svētbrīdī un vēl tuvāk iepazīt Dievu. Caur sarunām, lūgšanām, aktivitātēm un klusuma brīžiem varēju dziļāk apzināties savu vērtību un Dieva klātbūtni ikdienā."

“Rīta svētbrīži 70 dienām par Esteres grāmatu Bībelē” ir dienasgrāmatas veida klade meitenēm un sievietēm. Tā palīdzēs organizēt jūsu personiskos rīta svētbrīžus un ik dienu ieklausīties sava Kunga balsī caur Esteres stāstu.

Te atradīsiet: iedvesmu, ieteikumus Bībeles izpētei, vietu piezīmēm, Dieva apsolījumus, ikdienas svētbrīža plānu ar Dieva Vārdu, pārdomām un lūgšanām. Pamatā šis materiāls ir balstīts Esteres grāmatā, taču tajā ir rakstvietas arī no citām Bībeles grāmatām.

Jaunums izdevniecībā "Patmos"!

DIEVA IEDROŠINĀJUMS IKKATRAI MĀTEI

Mīļās mammas, “Tava misija: mamma” pavasara sezona nu jau noslēgusies! Atgādinām par resursiem, kas pieejami ikvienai no jums:

- 25 iedvesmas pērles māmiņai gan foto, gan audio formātā kā īsi stiprinājumi katrai dienai.
- 40 lūgšanu idejas par savu bērnu. Vai kādreiz piedzīvo, ka trūkst ideju, ko tieši lūgt par savu bērnu? Atver šīs idejas, un lai Svētais Gars Tevi vada pie tās, kas ir vajadzīga tieši Tavam bērnam!
- Podkāsts “Mamma Kristū” ar 11 epizodēm par dažādiem tematiem, piemēram, garīgā audzināšana, daba kā otrā mācību grāmata, pirmie bērna dzīves gadi, paklausība kā laimes atslēga. Iedvesma podkāsta epizodēm nākusi no Elenas Vaitas grāmatas “Bērna vadonis” pirmajām 30 nodaļām.

Visas epizodes atrodamas šajos atskaņošanas sarakstos:

- Citāti, kas apkopoti pa podkāsta tematiem. Iesakām tos lasīt katrai individuāli: *https://www.ej.uz/mammakristū*

Šīs sezonas laikā tika izveidotas arī vairākas māmiņu grupas, kurās māmiņas tikās lielākoties neklātienē, lai kopīgi pārrunātu dažādas rakstura īpašības, ko attīstīt savos bērnos, uzzinātu, kā praktiski palīdzēt bērnam tuvoties Dievam, kā arī, protams, gūtu jaunas draudzības un atbalstu no citām mammām. Rudenī plānots uzsākt vēl citas šādas grupiņas, tāpēc, ja vēlies pievienoties kādai no tām, seko līdz informācijai šajā žurnālā vai “Tava misija: mamma” *Facebook* un *Instagram* profilā septembrī!

Lai mēs ikviena, esot mamma, turpinām iet pie Dieva visos savos jautājumos, grūtībās, priekos un bēdās, jo Debesu Tēvs dzird un uzklausa lūgšanas!

Pieņemsim šo dārgo Dieva vadības dāvanu – pravietes Elenas Vaitas rakstus, caur kuriem Kungs mums sniedz padomus katrai dzīves situācijai, arī bērnu audzināšanai! Aicinām noklausīties divas epizodes “Sieviete. Māte. Dieva vēstnese Tev”, lai stiprinātu pārliecību par to, ka E. Vaita ir praviete no Kunga.

Paldies ikvienam, kurš aizlūdz par šo darbošanos ar māmiņām! Būsim pateicīgas par šo atbalstu arī turpmāk!

LDS Bērnu kalpošanas nodaļas “Tava misija: mamma” komanda

DANIĒLA TRĪS DRAUGI ATKLĀSMES GRĀMATĀ: VESELĪBAS VĒSTS SAIKNE AR TREŠĀ EŅĢEĻA VĒSTI

Dāvis Trubeckojs – Madonas draudzes un Ērgļu draudzes mācītājs

TREŠĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Mēs dzīvojam svinīgā laikā, kad jātiek pasludinātām trīs eņģeļu vēstīm, turklāt pavisam drīz, sevišķi uzsverot trešā eņģeļa brīdinošo vēsti (Atkl. 14:6–11). Straujiem soļiem tuvojas laiks, kad izdos nāves dekrētu, lai nonāvētu ikvienu, kas nepielūgs uzcelto zvēra tēlu jeb nesvētīs svētdienu Dieva ieceltā Sabata vietā. Izplatās mierinošas domas, ka kaut kas tāds mūsdienu demokrātiskajā pasaulē nav iespējams, bet zinātne liecina pretējo. Pētījumi apliecina, ka mūsdienu informāciju tehnoloģiju sprādziena iespaidā cilvēki arvien mazāk analizē visu informāciju ar loģisko spriestspēju un vairāk padodas emocionālajai domāšanai. Citiem vārdiem sakot, pieaugošā ļaunuma dēļ sabiedrība vēlas piedzīvot savā ikdienā to, kas liek tai justies emocionāli laimīgākai, bet tas nereti liek rīkoties pretēji loģiskam spriedumam. Cilvēks lielā mērā nav vainīgs, ka tiek programmēts tādā veidā domāt, jo šodien tiešām ir grūti izbēgt no tehnoloģiju un viedierīču izmantošanas ikdienā. Bet fakts paliek – sabiedrība kļūst emocionāli domājoša un tādēļ ir viegli manipulējama.

Kāds varbūt izsauksies: "Ko lai darām?! Kā lai sagatavojamies šim laikam?! Kā palikt uzticīgam līdz galam?" Dievs mūs nav atstājis neziņā, **"jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem" (Am. 3:7)**, lai mēs varētu sagatavoties priekšā stāvošajiem notikumiem.

ATKLĀSMES GRĀMATAS 13. NODAĻA – DANIĒLA GRĀMATAS 3. NODAĻA

Kur vēl Bībelē redzam līdzīgu situāciju tai, kas aprakstīta Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā – ka būs laicīga vara, kura apvienosies ar reliģisko varu un uzspiedīs piespiedu pielūgsmi, bet tiem, kas nepakļausies, draudēs nāves sods? Vecajā Derībā lasām mums bērnībā ļoti mīļotu stāstu par Daniēlu un viņa trīs draugiem. Viņu piedzīvojumi sākās jau pirmajās dienās pēc ierašanās Babilonijā. Dievs atklāja Savu uzticību šiem jaunekļiem tā, ka viņi kļuva par ievērojamām amatpersonām Babilonijas impērijā. Taču jau trešajā nodaļā redzam situāciju, kur Nebukadnēcars – politisks valdnieks – ceļ tēlu un vēlas, lai visi apkārtējo zemju pārstāvji nāktu uz šī tēla iesvētīšanu, zemojoties tā priekšā. Lūk, kur politisks valdnieks iejauc reliģiju! Nav arī brīnums, jo Babilonijas reliģijā valdīja uzskats, ka visi cilvēki ir dievu kalpi, jo sevišķi ķēniņš. Tāpēc reliģija bija cieši saistīta ar ikdienas dzīvi, un šāda tēla iesvētīšana tikai stiprinātu pielūgsmi elku dieviem un nostiprinātu Nebukadnēcara varu.

Un, lūk, pienāk diena, kad visi zemju augstākie ierēdņi sapulcējas uz tēla iesvētīšanu. Kā jūs justos, ja visapkārt redzētu pazīstamas sejas, valsts amatpersonas un slavenības, kuras ir gatavas veikt pielūgsmi elku dievam, ko dzīvais Dievs ir aizliedzis? Izskan pavēle pēc mūzikas skaņām visiem nekavējoties zemoties. Tad pēkšņi visu situāciju pasliktina tas, ka jūs savām acīm visā lielajā pūlī ieraugāt savas draudzes mācītāju, kurš jums kādreiz lasīja no Dieva Vārda, ka nebūs zemoties citu dievu priekšā. Kā jūs justos? No vienas puses, varētu teikt, ka mēs atrodamies svešā zemē un ka šī pavēle ir apstiprināta ar valsts likumu. Nav jau gluži tā, ka mēs tai piekristu. Varētu varbūt pieliekties un it kā taustīties pa zemi, meklējot savas kontaktlēcas, bet sirdī lūgt Dievu un teikt, ka nepielūdzam tēlu. Bet, no otras puses,

> «Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns." (Lk. 16:10)

> Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā. Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem." (2. Moz. 20:3, 5)

stāv negrozāmi rakstīts: **"Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā. Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem." (2. Moz. 20:3, 5)** Ja Daniēla trīs draugi lemtu, kā rīkoties, tajā brīdī, atrodoties Duras klajumā, tad, emocionāli domājot, viss liecinātu, ka ir jāzemojas. Taču ar prātu lēmums tika pieņemts jau iepriekš, un pēc mūzikas skaņām neviens no viņiem nezemojās tēla priekšā. Sekoja nāves soda izpilde, taču Dievs pagodināja jaunekļu uzticību un pats bija kopā ar viņiem uguns ceplī.

Galvenais jautājums šajā notikumā ir: "Kā man iegūt tādu uzticību Dievam, kāda bija šiem trim jaunekļiem?"

DANIĒLA GRĀMATAS 3. NODAĻA – DANIĒLA GRĀMATAS 1. NODAĻA

Atbilde ir meklējama turpat Daniēla grāmatā. Ticība nav emocijas un sajūtu uzplūdumi, bet gan saprātīga, apzināta izvēle atzīt Patiesību un nodot savu dzīvi Pestītāja rokās.

Dieva vēstnese daudz raksta par to, ka mūsu prāts ir tiešā mērā saistīts ar uzturu. Nav jau brīnums, un gandrīz pēc 200 gadiem mums tas liekas teju pašsaprotami – tas, ko mēs ēdam, tiešā veidā atstāj iespaidu uz mūsu prāta spējām un, līdz ar to, uz mūsu ticību.

Ne velti Daniēla grāmata iesākas ar jaunekļu pārbaudījumu par ēšanu no ķēniņa apgānītā galda. Atslēga uzvarai šajā pārbaudījumā bija Daniēla ciešā sirds apņemšanās neaptraipīties ar nešķīstu, elkiem upurētu ēdienu un būt uzticīgam Dieva likumam pat vissīkākajās lietās (Dan. 1:8). Tieši šī uzticība it kā "mazajā" lietā patiesībā bija vissvarīgākā lieta uzvarā pār kārdinājumiem un grūtībām. **"Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns." (Lk. 16:10)** Vēl jo vairāk – tieši šī uzticība Dievam un diēta, kuru Daniēls ar draugiem lūdza, bija noteicošā viņu prāta spējām un Dieva svētībai, kas izlējās pāri par viņu pašu pūlēm. Šī prāta skaidrība, pateicoties sātībai un vienkāršajam uzturam, kā arī stingrā apņemšanās sirdī būt uzticīgiem pat vismazākajās lietās bija viņu uzvaras atslēga.

SAPRATĪGIE MIRDZĒS MŪŽU MŪŽAM (DAN. 12:3)

Daniēla grāmata vēsta daudz vairāk nekā tikai par notikumiem 600 gadus p. m. ē. Tās ciešā saikne ar Atklāsmes grāmatu mums māca, ka zemes pēdējās stundās būs ārkārtīgi smags laiks. Emocionāli šķitīs, ka nav iespējams pastāvēt, taču Dieva Vārdā redzam piemēru uzticīgiem ļaudīm, kuri tika pārbaudīti un kausēti kā zelts, šķīstīti no visiem sārņiem un beigās izrādījās tīri un nevainojami.

Šis piemērs ir domāts mums, dzīvojošajiem pēdējās dienās. Lai mēs pastāvētu laikā, kad tiks uzspiesta viltus pielūgsme, mums jāgatavojas šodien. Kā? Tāpat kā Daniēls un trīs draugi – stingri apņemoties un esot uzticīgi Dievam pat vismazākajās lietās, UN paturot prātā, ka mūsu uzturs tiešā mērā atstāj iespaidu uz mūsu prātu un spriestspēju, savukārt mūsu prāts un spriestspēja atstāj iespaidu uz mūsu ticību. Mums ir jāpiedzīvo sātība, proti, pilnīgi "atturēties no visa, kas kaitīgs, un lietot saprātīgi to, kas veselīgs"[1], lai mūsu ticība būtu pamatota un nesvārstīga. Tieši par to domāja māsa Vaita, rakstot: "Man rādīja, ka **veselības reforma ir trešās eņģeļa vēsts daļa** un ka to savienība ir tik cieša kā rokai un plaukstai ar cilvēka ķermeni. Es redzēju, ka mums kā tautai jāiet uz priekšu šajā lielajā darbā."[2] Tas prasa mūsu pūles, un vienīgi pūles kopā ar Dieva svētību nesīs panākumus un uzvaru lielajā cīņā!

Grāmatā "Sentēvi un pravieši" lasām: "Kamēr Dievs darbojās pie Daniēla un viņa biedriem, dodot "gribu un veiksmi pēc sava labā prāta" (Fil. 2:13), dzīvē viņiem pašiem bija jāīsteno sava atpestīšana. Šeit atklājās dievišķais pamatlikums, kas nosaka, ka patiesu sekmju iegūšanai nepieciešama sadarbība. Cilvēka piepūle bez dievišķā spēka ir bezvērtīga, bet arī dievišķā palīdzība bez cilvēka līdzdalības nedod vajadzīgo rezultātu. Lai izlietotu Dieva žēlastību, mums no savas puses jāveic sava daļa. Viņa žēlastība ir dota, lai ierosinātu mūs gribēt un darīt, bet nekad kā mūsu pūļu atvietotāja."[3]

Saprātīgie jeb tie, kam būs skaidrs prāts, pateicoties vienkāršajam uzturam un pašaizliedzībai, un kam būs stingri nopamatota vēlme būt uzticīgiem pat vismazākajās lietās, iegūs uzvaru, pateicoties mūsu dārgajam Pestītājam! Rīkojies šodien, apņemies darīt savu daļu un ticībā paļaujies, ka Dievs darīs Savējo. **"Bet saprātīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam." (Dan. 12:3)** Āmen.

[1] E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 562. lpp. oriģ.
[2] E. Vaita "Liecības draudzei", 1. sēj., 486. lpp. oriģ.
[3] E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 486. lpp. oriģ.

> Bet saprātīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam." (Dan. 12:3)

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

KURŠ NO LATVIEŠU BĪBELES TULKOJUMIEM IR VISPRECĪZĀKAIS?

Andris Pešelis

Pašlaik latviešu valodā ir lasāma Glika Bībele, 1965. g. tulkojums un 1965. gada tulkojuma revidētais teksts, Jaunais tulkojums (2012) un Jaunā tulkojuma revidētais teksts (2024). Bez visa tā eksistē arī tulkojumi latgaliešu dialektā. Katoļu baznīcas lekcionāros ir tulkojumi, kas atbilst latīņu Vulgātas lasījumiem. Ir pieejams S. Mozgas Psalmu tulkojums un V. Strelēvica Jaunās Derības tulkojums. Gideonu izdevumos pārsvarā tiek lietots 1965. gada revidētais tulkojums. Latviešu valodā nav grūtību atrast dažāda tulkojuma Bībeles. Bībeles izdevumu ir daudz, un tie ir pieejami arī tiešsaistē.

Lietojot vārdu "visprecīzākais", vispirms būtu jāsaprot, ka latviešu valodā mums ir pieejams tulkojums. Tulkojumi var būt izdevušies un, iespējams, kaut kādā ziņā mazāk izdevušies. Lai pārliecinātos, ka tulkojums tiešām ir veiksmīgs, tiek izmantota šāda metode – esošais tulkojums citam tulkotājam jāpārtulko atpakaļ uz oriģinālo valodu. Ja tad starp tulkojumu un oriģinālteksta nav lielu atšķirību, tulkojumu var dēvēt par izdevušos.

Svarīgi paturēt prātā, ka tulkojums vienmēr ir oriģināl teksta interpretācija. Divi tulkotāji spēj vienu un to pašu tekstu iztulkot atšķirīgi, jo tulkojuma valodā var izmantot dažādus sinonīmus vai vārdu kārtību. Kādu vārdu tulkotājs var pārprast vai pat nesaprast. Tādēļ vispārēja prakse Bībeles biedrībās ir tāda, ka izdevumu veido komisijas. Šīs prakses nolūks ir nodrošināt, ka tulkojumu aplūko vairāki cilvēki un tiek novērstas domstarpības.

Nākamais slānis vārdiņam "visprecīzākais" ir oriģinālvalodas. Apgalvojumam, ka "visprecīzākais" teksts atrodams tikai oriģinālvalodās, nevar piekrist, jo tad iznāktu, ka īstā Bībele būtu ieslēgta senajās valodās, kuras ne visi prot izlasīt. Tulkojumi tīri labi var pasniegt senos tekstus lasītāja dzimtajā valodā, tieši tādēļ jau ir ticis veikts tulkotāja darbs. Tikai te ir kāda neliela nianse – ne visi senie Bībeles manuskripti satur vienādus lasījumus. Pat vairāk – katrs Bībeles manuskripts ir ar savām īpatnībām. Viens un tas pats pants vienā manuskriptā var būt īsāks, bet citā – garāks. Var būt lietoti sinonīmi vai atšķirīgi locījumi. Piemēram, slavenajā Sinaja kodeksā pastāv 3 pieraksta formas: sākotnēji rakstītais teksts, labojumu vietas un atkārtotie labojumi. Kuru no šiem trim pierakstiem nu uzskatīt par pašu "precīzāko"?

Šīs īpatnības pēta tāda aizraujoša zinātnē kā tekstoloģija, un visas minētās Bībeles manuskriptu lasījumu atšķirības jau sen ir zināmas un izpētītas. Tādēļ Bībeles tulkojumos netiek izmantots kāds viens Bībeles manuskripts, bet gan to kompilācijas, kuras ir pieskaņotas senākajiem Bībeles manuskriptu lasījumiem. Vecajai Derībai tas ir Štutgartes Bībeles teksts, bet Jaunajai – Apvienotā standarta teksta 4. versija jeb Nestles-Alanda 28. izdevums.

Dosimies atpakaļ pie mūsu jautājuma: "Kurš tad ir "visprecīzākais" latviešu Bībeles tulkojums?" To var noteikt tikai ar salīdzināšanu. Tādēļ Bībeles izpētē tiek ieteikts savā starpā salīdzināt dažādus tulkojumus.

Te kāds var iebilst un sacīt: "Kāpēc nevar izveidot tādu vienu – "visprecīzāko" – latviešu Bībeles tulkojumu? Kāpēc vajag tulkojumus salīdzināt savā starpā?" Atbildēt uz to var šādi – tulkojums ir interpretācija valodā, kura mainās. 19. gs. beigās par "tautas Bībeli" dēvēja Auniņa redakcijā sagatavoto 7. Glika Bībeles tulkojumu. Tolaik tā skaitījās "visprecīzākā" latviešu Bībele, lai gan arī iepriekšējiem Glika Bībeles izdevumiem nebija nekādas vainas. Šajā izdevumā vārds "Dievs" tika rakstīts "Deews". Tas tolaik bija pareizi. Vārds "Jēzus" tajā tika rakstīts "Jeſus". Arī tas tolaik bija pieņemts kā standarts. Taču mūsdienās tā vairs neraksta. Kad 1937. gadā tika izdota Jaunā Derība latīņu drukā, daudzi raudāja, ka nu ir zudusi skaistā latviešu Bībeles izteiksme. Lai šos ļaudis mierinātu, 1938. gadā un pat vēl pēc kara – 1948. gadā – atkārtoti tika izdota Glika Bībele vecajā drukā.

Taču 1965. gadā nāca klajā tolaik "jauns tulkojums", kurš atšķīrās no Glika Bībeles lasījumiem. Vislielākā atšķirība bija oriģinālteksta izvēlē. Glika Bībele bija tulkota no Reformācijas laikā izmantotajiem pamattekstiem (iespējams, tas bija kāds no Bēzas izdevumiem). Taču 1965. g. tulkojums bija veidots no revidētā teksta, kurš bija saskaņā ar Sinaja kodeksu, Vatikāna kodeksu un citiem senākajiem manuskriptiem. Tomēr savā izteiksmē tas bija stipri ietekmēts no Glika lasījumiem.

Jaunais tulkojums (2012. un 2024.) tika veidots no starptautiski lietotajiem pamattekstiem, kurus izmanto Bībeles biedrības visā pasaulē. Šajā tulkojumā tiek lietota mūsdienu valoda.

Vislielākā jaunā tulkojuma atšķirība no 1965. gada tulkojuma ir "tas Kungs" lietojumā un

Balti mākoņi debesīs
Slīd kā gaišas domas;
Es atveros debesīm Tavām
Un mācos no jauna domāt
Tās siltās un labās domas,
No kurām sirds gaišāka tiek,
Lai apmīļot, DIEVS, TU vari
Ikvienu, kurš blakus man iet.

Ingrīda Markusa

vietniekvārda "Viņš" rakstībā. Kādi pievērš uzmanību tieši šim aspektam, kad vērtē, kurš tulkojums būtu "visprecīzākais". Lai gan Gliks savā tulkojumā vietniekvārdu "viņš" attiecībā uz Dievu rakstīja ar mazo burtu un vācu artikulu "tas" pievienoja ne tikai rakstot "tas Kungs", bet arī visiem citiem lietvārdiem, piem., "tas velns", "tas pravietis", "tas māceklis".

Dieva Vārds latviešu valodā lasītājam ir pieejams dažādos variantos. Bībeles pētīšana nozīmē iedziļināšanos tekstā. Tieši dažādu tekstu salīdzināšana savā starpā dod iespēju veikt padziļinātu izpēti un saredzēt tās teksta nianses, kuras viens tulkojums nespēj dot. Atceros, cik bieži Jaunā tulkojuma teksta Revīzijas komisijā tika piedāvāti vienas rakstu vietas vairāki iespējamie lasījumi. Taču nācās izvēlēties tikai vienu, kuru ievietot izdevumā. Bija nedaudz skumīgi, kad visi tie varianti, kas netika apstiprināti, nonāca "pastarīšu" lomā un tika atmesti. Tomēr arī tie izsacīja papildu aspektus tai pašai rakstu vietai latviešu valodā un nemaz nebija kļūdaini vai neprecīzi.

Ja ir vēlēšanās izteikties senatnīgi, tad jālieto Glika Bībele. Ja ir vēlēšanās citēt rakstu vietu lasījumā, kas ir visvairāk izplatīts starp latviešu kristiešiem, tad būtu jālieto 1965. gada tulkojums. Es pats to izmantoju savās uzrunās. Ja ir vēlēšanās palūkoties uz šo pašu rakstu vietu no savādāka skatu leņķa, tad ir vērts ielūkoties jaunākajos tulkojumos. Un "visprecīzāk" visu paskaidros Svētais Gars, ja vien ir vēlēšanās Dievam paklausīt.

***

Raugoties zvaigznēs Tavās,
Kas izrotā debess jumu,
Lūdzos, TĒVS, dāvā manī
Savu atspīdumu!

Lai, pasaules ceļus ejot,
Sirds glabā zvaigznes no TEVIS
Un kaisa kā gaismas ziedus
Tās visiem tepat uz zemes .

***

Zumzina bite
Mīlestību
Dzeltenā gaiļbiksī.
DIEVS, Tevis ilgojos,
Meklēju
Vasaras debesīs.
Tālumos vien
Tik sapņainos
Taujāju pēc Tevis.
"Vai mīli mani?"
jautāju,
bet atbildi nedzirdēju.
Tad meklēju
Uz zemes
Rasotā rītā
Un ieraudzīju Tevi
Pienenē apzeltītā.
Tepat vien blakus man biji,
Kamēr debesīs skrēju;
Tālumā Tevi meklējot,
Tuvumā pazaudēju.
Zem debesīm dzidrām
Man blakus
Vienkāršās pienenēs
"Es mīlu tevi...,"
dzied klusi
smilgas un vasaras vējš.
Stāvot blakus DIEVAM
pašā ziedonī,
tik daudz var pasacīt bite
dzeltenā gaiļbiksī!

Manas debesis
Pilnas ar gaismu;
Ar Tevi, TĒVS,
Pilna sirds!
TU visam manī
Liec ziedēt,
Kas vien
manā dvēselē ir.
Šī gaisma
No Debesīm Tavām
Caur manu dzīvi lai plūst;
Es tagad zinu,
Cik neiespējami
Ir gaismā
bez TEVIS
Būt.

***

Lūgšanu čukstus zīmogoju
ar cerībām un ilgām,
tad izkaisu pastniekiem –
eņģeļiem
zem margrietiņām
un smilgām.
Zinu – lūgšanas manas
nav skrejošos mākoņos
sētas,
bet paša DIEVA sirdī
uzklausītas
un atbildētas.

Mans prieks
ar vasaru
sadevās rokās,
un nu riņķo
un griežas,
līdz smilgas
sāk smieties.
Ar DIEVU
zem vasaras
debesīm
smejošās smilgās
man pilnīgi
pietiek.

Andris Pešelis – Jelgavas, Dobeles un Auces draudzes mācītājs, LDS Sabatskolas un personīgās kalpošanas nodaļas vadītājs, SDA vēstures un E. Vaitas mantojuma nodaļas vadītājs

MĀCĪBA PAR KRISTĪGO UZVEDĪBU

2. DAĻA

Iepriekšējā mēnesī tēmas raksts bija veltīts doktrīnai par kristīgo uzvedību. Tika aplūkota šīs doktrīnas teorētiskā daļa un veselības sadaļa, un žurnāla redakcija lēma publicēt šai svarīgajai doktrīnai veltītu otro daļu. Tas tādēļ, ka šī tēma ir ļoti plaša un to ir sarežģīti pasniegt īsi, vienā publikācijā.

Dažkārt, minot frāzi "kristīgā uzvedība", ar to var saprast disciplīnu, ēšanu-neēšanu, dzeršanu-nedzeršanu, iešanu-neiešanu. Stāsta, ka pat lāci var iemācīt braukt ar velosipēdu. Arī papagaili var iemācīt runāt pareizus vārdus. Dzīvniekus var izdresēt, un tiem var iemācīt dažādas prasmes. Arī cilvēku var pieradināt pie kādām noteiktām uzvedības formām: mehāniski izpildīt noteiktas paražas, izsacīt noteiktas frāzes, būt pieklājīgam, atturīgam. Šādu cilvēku varētu pat uzskatīt par teicamu kristieti, jo tas izpilda visu, ko no viņa sagaida.

Vairākkārt esmu saskāries ar kristiešu izbrīnu, runājot par bērnu audzināšanu. Man ir stāstīts, ka senākos laikos bērniem bija aizliegts trokšņot un skraidīt pa baznīcu. Bērnus audzināja stingri, un tie drīkstēja tikai rāmi sēdēt koka solā līdzās vecākiem bez kustībām vai sarunām. Ārēji viss izskatījies atbilstoši un kristīgi. Bērniņi bijuši pieklājīgi un klusi. Taču, tiklīdz tie sasnieguši pilngadību, tā pārtraukuši apmeklēt draudzi. Tad šie kristieši bijuši izbrīnīti, ka viņu pieklājīgie bērniņi vairs neko nevēlas dzirdēt par dievkalpojumiem.

Otra galējība bērnu audzināšanā ir visatļautība, kad mīlošie vecāki atļauj saviem bērniņiem draudzē trokšņot, skraidīt, darīt nedarbus cerībā, ka tie rīkojas pareizāk nekā viņu stingrie vecāki pagātnē. Šī otra galējība arī var ielikt bērnos, kad tie sasniegs pilngadību, attaisnojumu vairs nenākt uz dievkalpojumiem, jo viņi tajos nebūs saredzējuši nekādu nozīmi.

Dosimies atpakaļ pie tēmas! Ir krietni vien par maz iemācīt bērniem pieklājīgi uzvesties dievnamā. Tas ir par maz – ierasties reizi nedēļā dievkalpojumā savās vislabākajās drēbēs, ar to nepietiek, lai runātu par kristīgu uzvedību. Svarīga ir cilvēka paša iekšējā pasaule.

Tiek apgalvots, ka āriene atspoguļo iekšējo dabu. Tomēr ārieni var izveidot un pat viltot. No iekšējās būtības rodas tas, ko patiesi varētu saukt par "kristīgo uzvedību".

Šajā publikācijā tiek uzsvērti svarīgi kristīgās uzvedības aspekti, kuri atklāj īpašu Dieva Gara darbību cilvēkā.

ĒTIKA

Kristīgā ētika nav atdalāma no kristīgās uzvedības. Piemēram, var nodarboties ar labdarību, palīdzot kādam cilvēkam tikai tādēļ, lai pēc tam to izmantotu kā turpmāko ietekmes rīku uz šo personu. Var piesaukt Kristus principu, kas minēts Mateja evaņģēlija 18. nodaļā, un apgalvot, ka tas ir nepareizi izmantots, lai apklusinātu to cilvēku iniciatīvu, kuri cenšas izlīdzināt savstarpējos pārkāpumus. Neētiski ir publiski nosaukt kāda cilvēka vārdu, aicinot par viņu aizlūgt, jo viņam esot kādas problēmas, pirms par to ir runāts ar pašu cilvēku. Kādā draudzē nācās izskatīt nepatīkamu gadījumu, kad kāds draudzes loceklis uzbāzās meitenēm ar flirtēšanu un divdomīgām sarunām.

Ētikas jautājumi ir daudzpusīgi un skar ļoti smalkas cilvēku attiecību jomas, kuras nākas caurskatīt draudzes padomei, risinot nepatīkamos draudzes locekļu disciplinēšanas jautājumus, kurus nosaka draudzes rokasgrāmata.

"Neesiet par klupšanu nevienam," (1. Kor. 10:32, JT) aicina apustulis Pāvils. Kristīgā ētika mudina domāt ne tikai par savu uzvedību, bet arī par iespējamo iespaidu, kādu atstājam uz citiem. Ļoti patriotiski skan vārdi: "Es nerēķinos ar to, ko domā apkārtējie, bet es un mans nams kalposim Tam Kungam!" Tas viss būtu jauki, ja vien šāds cilvēks nerīkotos kā buldozers attiecībā pret apkārtējiem, radot tiem nepatīkamu iespaidu par savu reliģiju. "Neviens lai nemeklē savu paša, bet citu labumu!" (1. Kor. 10:24) Apustulis pat mācīja, ka nav lietojis savas tiesības, lai neradītu klupšanas iemeslu kādam vājākam brālim. "Tavas atziņas dēļ pazūd tas, kas vājš ticībā, brālis, par kuru Kristus ir miris." (1. Kor. 8:11) Šo pantu dažiem ir ļoti grūti saprast, jo viņi to uztver kā atkrišanu vai kompromisu ar grēku. Tie redz tikai sevi un savu taisnību. Tomēr kristīgā ētika liek pacelties augstāk un

palūkoties uz savu kristīgo uzvedību no malas. Var gadīties, ka apkārtējie šo kristīgo uzvedību uztver kā egoismu, augstprātību vai liekulību, ārējo čaulu, kad kristietis valkā tikai masku.

Kristīgā ētika dod kristīgajai uzvedībai autentiskumu. Tas viss ir labi un pareizi: atturēties no alkohola un tabakas, pieklājīgi ģērbties, lietot pareizos produktus, atturēties no pasaulīgām izklaidēm. Taču kristīgā ētika liek palūkoties uz visiem šiem kristīgās uzvedības aspektiem ar domu, kā tas viss varētu nest svētīgu liecību apkārtējiem un tiem atstāt pozitīvu iespaidu, kas tos vestu tuvāk Kristum.

VALODA

Vārdi nāk no cilvēka sirds. "Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas" (Mk. 7:21) "No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts. Tam, mani brāļi, nebūs tā notikt!" (Jēk. 3:10)

No cilvēka sirds iziet ne tikai ļaunas domas vien, bet arī labi vārdi. "No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem." (Ef. 4:29)

Nav tāda baušļa, kas aizliegtu sacīt ļaunus vārdus par cilvēkiem. Reiz kāds mācītājs, kura draudzē ir daudz migrantu no Āfrikas, man stāstīja par kādu problēmu, ar kuru bija saskāries. Viņa draudzē mīļie brāļi vai māsas uzskatīja, ka izsacīt lāstus kādam, kurš tiem šķita nepatīkams, esot "kristīga uzvedība". Uz aizrādījumu, ka tas nav kristīgi, šie ļaudis atbildēja: "Kurš bauslis to aizliedz?" Viņi bija pārsteigti, ka cilvēku lādēšana neatbilst kristīgajai uzvedībai. Turpretī tie prata uzrādīt Bībeles pantus, kur skaidri rakstīts, ka Dieva ļaudis nolādē netaisnos un bezdievīgos.

Cilvēka valoda atklāj, kāds ir šis cilvēks un kādas ir viņa prioritātes. Vai esat ievērojuši, cik ātri dievnami pildās ar valodas troksni, kad tiek izsludināts pārtraukums? Dažkārt ļaužu valodas skan tik skaļi, ka neko vairs vispār nevar sadzirdēt. Par ko ļaudis runā? Slavē To Kungu? Pienes Dievam pateicību? Līdzdala idejas, kā pasludināt evaņģēliju? Nē! Lielākā daļa šo valodu ir tikai pļāpāšana par šo un to.

Citi vispār izvēlas labāk paklusēt un mazāk runāt. "Nejēgu atzītu par gudru, ja viņš klusētu, un par sapratīgu, ja viņš valdītu savu muti." (Sal. pam. 17:28) Kurš nav gudrs, tas pats to visiem pastāstīs, jo "[..] viņam patīk izpaust to, kas mīt viņa sirdī" (Sal. pam. 18:2). Cilvēka valoda un tās saturs ir nozīmīgs elements kristīgajā uzvedībā.

ATTIEKSME

Valoda un pasacītie vārdi ir tikai daļa no veida, kā cilvēks spēj komunicēt. Liela nozīme ir arī attieksmei, un tā dažkārt nav apslēpjama. To nodod ķermeņa valoda un intonācija. Vienu un to pašu teikumu var pasniegt ar atšķirīgu izteiksmi, attieksmi un intonāciju. Nereti komunikācijā rodas pārpratumi, kad cilvēka sacītie vārdi top uztverti starp rindām. Te pie vainas var būt paša cilvēka uztveres filtri, kad viņš saprot to, ko pats vēlas saprast. Mēdz gadīties, ka skaidri pasacīto "nē" otrs cilvēks uztver kā "jā". Taču – un tas ir vispārsteidzošākais –, kad šis cilvēks paskaidro, ka viņa "nē" ir jāuztver kā "nē", pretī skan atbilde: "Tad runā skaidrāk, lai tevi var pareizi saprast!"

Komunikācijā dažkārt skaidri pasacīto otra persona spēj pārprast vai pat saklausīt tajā divdomību, lai gan sacītajā nekā tāda nav bijis. Dažkārt konflikti starp laulātajiem izceļas tieši šādas komunikācijas dēļ, kad viens otru pārprot vai ieliek oponenta mutē vārdus, kuri nebija ne pasacīti, ne domāti.

Pat tad, ja negatīvu attieksmi pret kādu cilvēku vai cilvēku grupu varam pamatot, tā nevar būt daļa no kristīgas uzvedības. Otra cilvēka netaisnība vai pat bezdievība nedod kristietim pamatojumu izturēties pret šo cilvēku cietsirdīgi vai ļaunprātīgi. "Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā." (Mt. 5:44) – tas ir aicinājums uz kristīgu attieksmi arī tad, kad nākas saskarties ar negatīvu attieksmi no citiem cilvēkiem.

Nereti gadās dzirdēt par negatīvu attieksmi pret mūsu konfesiju no tiem, kam ir atšķirīgi uzskati. Taču šo cilvēku negatīvā attieksme pret mums nedod mums ieganstu izrādīt nekristīgu attieksmi pret viņiem.

UZTICAMĪBA

Uzticamība nav pieminēta doktrīnā par kristīgu uzvedību. Varbūt tas ir darīts ar nolūku padarīt uzticamību par atsevišķu doktrīnu? Uzticamība ir ārkārtīgi svarīgs kristīgās uzvedības aspekts. Uzticams kristietis ikkatrā kolektīvā ir ļoti spilgta liecība par Jēzu Kristu. Kad pagāni uztic šādam cilvēkam savas atslēgas, tas var kalpot viņiem par noteiktu dzīves virziena apliecinājumu.

Protams, ne visiem pasaulē kristīgā uzticamība šķiet pievilcīga. Tie vēlas brīvi rīkoties pēc savas patikas, turpretī, gaidot algas izmaksu, sagaida uzticamu aprēķinu. Pasaulē neuzticību salīdzina ar izveicību un veiksmi, turpretī neviens nevar noliegt, ka uzticams darbinieks ir liels retums un ārkārtīgi liela vērtība. Uzticams kristietis var būt Kristus liecinieks savā darba vietā un sabiedrībā pat daudz plašāk, nekā pats to spēj iedomāties, jo ļaužu uzmanībai tas nepaslīdēs garām un par to runās tautu valodas. Uzticams dzīves draugs ir augsti teicama, pat izcila vērtība, par kuru pasaulē ļaudis ir izbrīnīti.

TAUPĪBA

Kas būtu kopējs taupībai ar kristīgo uzvedību? Vienkāršībai, piedienībai, veselīgumam, dabiskai pievilcībai ir ļoti liela nozīme. Ļaudis, kam šo vērtību trūkst, cenšas tās kompensēt ar uzkrītošu apģērbu, rotaslietām vai ārējo izskatu. Taupība nenozīmē skopumu, netīrību vai lētumu. Taupīgs cilvēks domās par lietu un priekšmetu praktisko izmantojumu. Ilgtermiņā lielāko ietaupījumu dod nevis lēts, bet gan

> "No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem." (Ef. 4:29)

kvalitatīvs apģērbs. Tā tas ir arī visos citos jautājumos. Atceros, man māte bieži vien sacīja vārdus: "Es neesmu tik bagāta, lai pirktu lētas lietas." Vēl ir arī teiciens: "Skopais maksā divkārt." Praktiskums un taupība ir svarīgs kristīgās uzvedības aspekts. Neviens neko nevar sev paņemt līdzi kapā. Tomēr tas nenozīmē, ka kristietim būtu jāizskatās nožēlojamam vai netīram. Dievs dod mums iespējas lietot šīs pasaules lietas, un ar to ikvienam kristietim ir iespēja pagodināt To Kungu un sniegt noteiktu liecību apkārtējiem.

Taupībai ir vēl kāda svarīga puse. Tā vietā, lai sevi greznotu ar uzkrītošu apģērbu vai rotaslietām, kristietis šos līdzekļus var nesavtīgi ziedot Debesu valstības uzcelšanai. Taupība pasaules lietās nozīmē dāsnumu Dieva misijas atbalstam. Taupība Dieva lietās norāda uz šaursirdību un neatbilst autentiskai kristīgai uzvedībai. Izšķērdība pasaules lietās un taupība Dieva misijā norāda uz cilvēka patiesajām vērtībām.

SATURA ATBILSTĪBA FORMAI

Dažkārt cilvēks var būt aktīvs draudzes loceklis, aktīvs sabatskolā, dedzīgs sātana darbu atmaskotājs. Tomēr te var sanākt problēma ar visu iepriekš minēto, ja, piemēram, šis cilvēks izrāda necieņu pret citādāk domājošajiem, ja viņam ir prieks norādīt uz citu nepilnībām, domājot, ka šādi tas izceļ savu kristīgo uzvedību. Tomēr šāds cilvēks maldās. Jo kristīgā uzvedība nav prasme nosodīt apkārtējo grēkus, bet gan Kristus mācekļa liecība apkārtējiem par Jēzu Kristu. To Jēzus mācīja Saviem mācekļiem, kad tie vēlējās izdeldēt samariešus. Kristus tiem atgādināja, kādam Garam tie pieder (Lk. 9:55).

Cilvēks var piederēt draudzei un formāli ievērot tās noteikumus, būt saskaņā ar draudzē postulēto "kristīgo uzvedību", bet pilnībā ignorēt tās misiju. Te ir rakstu vieta: "[..] izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliegdami." (2. Tim. 3:5) Tas nozīmē, ka šie draudzes locekļi ārēji atbilst visām "kristīgās uzvedības" prasībām, bet tās spēku noliedz ar savu dzīves virzienu. Viņu nav tur, kur tiek īstenota Kristus misija. Viņu nav tur, kur varētu būt iespējas kalpošanai sabiedrībā. Viņu nav tur, kur varētu īstenot labdarību. Turpretī viņi ir klātesoši koncertos un svētkos, bet viņu nav Jēzus misijā ikdienā. Tie apgalvo, ka viņiem "trūkst spēka". Tas ir tieši tā, kā rakstīts 2. Tim 3:5. Tiem ir "kristīgā uzvedība", bet nav tās spēka.

Šajā publikācijā, protams, nav ietverts pilnīgi viss, ko vēl varētu pasacīt par kristīgo uzvedību. Tomēr te ir norāde uz tās dziļumu. Kristīgā uzvedība ir kas vairāk nekā tikai ēšana, dzeršana vai apģērbs. Tā liecina par piederību Jēzum Kristum un atklāj Dieva Gara darbību cilvēkā, kad viņa raksturā top atjaunota Dieva līdzība. Kristīgā uzvedība apliecina piederību Dieva Garam.

KRISTĪGĀ UZVEDĪBA. LIECĪBAS

"Viens no maniem hobijiem ir saistīts ar mūziku. Jau no bērnības darbojos ar dažādām elektroniskām ierīcēm, tai skaitā skaņu tehniku. Paralēli tam veidoju ierakstu kolekciju magnetafona lentēs, kasetēs, kompaktdiskos, tie bija 80./ 90. gadi. Kopā ar draugu nodibinājām diskotēku, kur kā DJ (diskžokejs) darbojos gadus desmit.

Kļūstot par kristieti, diskotēkas vairs nevadīju, bet iegūtās prasmes noder arī šodien – draudzes darbā.

Šoreiz stāsts ir par to, kā Dievs veidojis mani šajā jomā. Droši vien daudzi no jums allaž mēdz dungot pie sevis kādu mīļu melodiju. Arī man tā bieži notiek. Daudzus gadus tās bija melodijas no mana DJ repertuāra un jaunākās populārās mūzikas. Bet ne pārāk sen esmu sevi pieķēris dungojam draudzē dziedātās melodijas no jaunās, 2023. gadā izdotās, dziesmu grāmatas. Liels paldies Dievam un visiem, kas darbojušies pie šīs grāmatas tapšanas, kā arī Dinai ar komandu, iedzīvinot šīs dziesmas Tukumā! Grāmatas izdošana, manuprāt, ir liels notikums draudzes muzikālajā dzīvē un "klikšķis" arī manā skaņu pasaulē.

Darbā ar elektroniku maz ko var paveikt ar āmuru un kaltu, ja nu vienīgi sabojāt. Jāpērk un jāprot lietot kvalitatīvas mērierīces un instrumentus. Esmu pateicīgs Dievam par pacietības un mīlestības instrumentu lietošanu mana rakstura veidošanā!"

Arnis B., Tukuma draudze

"Domājot par kristīgo uzvedību un mūsu miesu kā Svētā Gara mājokli, vēlos līdzdalīt savu liecību par to, ka dzīve var būt brīnišķīga arī tad, ja nelietojam pārtikā rafinētu cukuru, kas kaitē mūsu veselībai.

Mēdz teikt, ka salda dzīve ir tā brīnišķīgākā dzīve, bet arī dzīve bez cukura var tāda būt. Es par to esmu pārliecinājies pats uz savas ādas, jo mēs ģimenē cukuru nelietojam nu jau gandrīz divus gadus, un es esmu priecīgs un laimīgs par šo faktu, jo tas mūsu ģimenei ir nesis daudz ieguvumu. Pastāstīšu, kā pie šī lēmuma nonācām un kā tas viss ir izvērties. Sākotnējais mērķis, kāpēc izlēmām atteikties no cukura, bija vēlme stiprināt imunitāti, jo pirms diviem gadiem visā pasaulē plosījās negantais vīruss, kas ietekmēja daudzu cilvēku dzīvi, arī mūsu dzīvi, arī manu paša dzīvi – izslimoju ar šo vīrusu trīs reizes viena gada laikā un vēl divas reizes ar kaut ko citu. Šķita, ka tas nu ir daudz par daudz un kaut kas ir jādara lietas labā. Tā nu ģimenē apspriedāmies, runājām ar manu sieviņu, kura ir mediķe, un sapratām, ka viena no lietām, kas jādara, ir jāatsakās no cukura. Mēs arī gājām šo ceļu visa ģimene kopā un ieguvām lielas svētības. Sākām justies daudz labāk, enerģiskāk, uzlabojās mūsu miega kvalitāte.

Protams, bija zināmi apgrūtinājumi, jo samazinājās to produktu saraksts, ko varam lietot. Ļoti daudzu produktu sastāvā ir rafinētais cukurs. Taču, kad tas kļuva par mūsu ieradumu un mēs šajā ceļā jau nostabilizējāmies, kļuva daudz vieglāk.

Vēlos teikt, ka ieguvu negaidīti lielu labumu, par kuru pat nebiju aizdomājies, nenojautu, ka atteikšanās no cukura varētu man palīdzēt arī šajā lietā. Aptuveni mēnesi pēc tam, kad atteicāmies no

> Viss man ir atļauts, bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.” (1. Kor. 6:12)

rafinētā cukura lietošanas, pamanīju, ka man samazinās galvassāpes. Līdz šim esmu cīnījies ar migrēnas lēkmēm. Tie, kas arī ar tām cīnās, ļoti labi mani sapratīs. Tās ir ļoti nepatīkamas galvassāpes, kuras nereti paralizē visu dzīves ritmu. Man migrēnas bija ļoti bieži – minimums divas reizes nedēļā, bet bija reizes, kad galvassāpes bija visas septiņas dienas nedēļā. Tāds absolūtais rekords bija 26 dienas pēc kārtas. Tas ir visai smagi. Šobrīd esmu nonācis pie tā, ka galvassāpes ir ievērojami samazinājušas, un tagad tās ir četras vai pat tikai divas reizes mēnesī. Turklāt šīs sāpes ir kļuvušas vājākas, ne tik izteiktas.

Vēlos katram no sirds ieteikt ievērot šo praksi, jo īstās, lielās svētības, lielie ieguvumi ir apjaušami, ievērojot atteikšanos no rafinētā cukura ilgtermiņā. Mēs ģimenē sapratām, ka tad, ja kādu svētku iespaidā bijām atgriezušies pie cukura lietošanas, visas kaites un problēmas pamazām sāka atgriezties. Dzīve bez cukura nudien ir daudz saldāka!

Dieva Vārdā lasām Pāvila rakstīto: “Viss man ir atļauts, bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.” (1. Kor. 6:12) Ne viss mums der, un kādam varbūt neder rafinētais cukurs. Atsakoties no tā, mēs varam justies labāk, piepildītāk, un mūsu dzīves kvalitāte var kļūt daudz labāka. Aicinu izmēģināt šo praksi un baudīt ieguvumus, kas ir no dzīves bez cukura!”

Āvo Štopis, Rīgas 7. draudzes un Slokas draudzes mācītājs

“Tuvojoties Dievam un ik dienu cenšoties ar Viņu iet kopā, ne vien mans raksturs ir radikāli izmainījies, bet arī runas veids un stils.

Staigājot jau pāris gadus kopā ar Jēzu, mana runa ir izmainījusies gandrīz pilnīgi uz pretējo pusi, salīdzinot ar to, kā es kādreiz runāju. Vēl pirms aptuveni 4 gadiem mans runas stils bija rupjš, pilns ar daudziem krievu žargoniem un lamu vārdiem, vienmēr agresīvs, skaļš un stilistiski nepareizs.

Savus jaunieša gadus pavadīju, klausoties smagu repa mūziku un esot kopā ar dažādu tautību cilvēkiem, kuri nebija nākuši no labiem dzīves apstākļiem. Daudzi cilvēki, ar kuriem biju kopā, bija ar garu kriminālo vēsturi, cilvēki, kuriem patika agresīvs dzīves veids, patika iedzert un lietot citas apreibinošās vielas. Laiku pavadīju ar cilvēkiem, kuri bija nemiera cēlāji, huligāni, likumam nepaklausīgi, un tāds pats biju arī es. Mans runas veids bija raksturīgs videi, kurā es atrados – pēc iespējas agresīvāks, dominējošs, biedējošs un daudz augstprātīgāks. Ar runas veidu centāmies parādīt, ka esam pārāki par citiem.

Esmu latvietis, bet šī vide un dzīvesveids bija manu runu izmainījuši tā, ka no malas bija grūti noteikt manu tautību. Mana valoda bija samaisījusies ar citām, bija daudz nedabīgāka, pretēja dzimtajai valodai.

Iepazīstot Jēzu un ikdienā ejot ar Viņu, mana valoda ir mainījusies un kļuvusi dabīgāka, tīrāka. Neatceros, vai kādreiz konkrēti lūgšanā būtu minējis, lai Dievs maina un uzlabo manu runu, Dievs pats to laika gaitā manāmi ir pārveidojis. Nesen satiku kādu vecu paziņu, kurš teica, ka pat tas, kā es runāju, ir mainījies, ka es runājot citādāk un vispār nelamājos. Tas man atgādināja, ka arī Pēteri, vienu no Jēzus apustuļiem, atpazina pēc tā, kā viņš runāja, un zināja, ka viņš ir bijis kopā ar Jēzu, sakot: “Patiesi, arī tu esi viens no tiem, jo tava valoda jau nodod tevi.” (Mt. 26:73) Arī Pēterim pietika ar pāris gadiem, kurus viņš bija pavadījis Jēzus tuvumā, lai tas, kā viņš runāja, līdzinātos Jēzus valodai. Esot kopā ar Dievu, Viņš ne vien izmaina to, ko mēs runājam, bet arī to, kā runājam, padarot mūsu valodu tīrāku.

Dievs izmainīja arī to, kā es runāju. Mans runas veids ir palicis daudz lēnprātīgāks, pazemīgāks, tīrāks no dažādiem žargona izteicieniem un daudz patīkami mierīgāks, tāds runas veids, kas pamazām, bet aizvien vairāk jau sāk līdzināties Kristum. Jēzus ir teicis: “Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsit atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mt. 11:29) Šo rakstu vietu esmu piedzīvojis arī savā dzīvē, šis apsolījums ir darbojies dažādos dzīves aspektos, arī runas veidā. Esot ar Kristu, esmu mācījies lēnprātību un pazemību. Tagad, runājot ar cilvēkiem, jau automātiski cenšos ar viņiem uzturēt mieru, neatbildēt uz dusmām ar dusmām, runāt lēnprātīgāk un būt pazemīgāks pret visiem, cenšoties uzskatīt citus augstākus par sevi. Šāda runa ir aiztaupījusi tik daudz nevajadzīgu strīdu, nesaskaņu un lieku nemieru.

> Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesuaicinājumam Kristū Jēzū.” (Fil. 3:13, 14)

Šī runas dāvana, ejot kopā ar Jēzu, ir nākusi man par svētību. Tā man ir palīdzējusi augt un iegūt jaunas iespējas karjerā, iegūt jaunus draugus, arī citi cilvēki ir gatavi vairāk ieklausīties, un tas dod iespējas uzrunāt cilvēkus un, ja nepieciešams, pamācīt ar lēnprātības garu.

Kristietība manā dzīvē ir bijis tikai ieguvums, tā ir palīdzējusi man atbrīvoties no visa vecā un nevajadzīgā, palīdzējusi sasniegt jauno un mūžīgi vajadzīgo.

“Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Fil. 3:13, 14)

Markuss

““Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat. Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību.” (Rom. 13:8)

Šodien vēlos padalīties ar liecību par to, kādas brīnišķīgas pārmaiņas notika kādā ģimenē.

Tajā laikā es dzīvoju Londonā, mājā, kuru īrēja adventisti, kas bija pārceļojuši šurp no Bulgārijas. Mēs visi dzīvojām ļoti draudzīgi, kā jau vienas Dieva ģimenes locekļi, un stāstījām cits citam ikdienas jaunumus un aktualitātes.

Tā kādu dienu mana lejas stāva kaimiņiene Irēna izstāstīja, ka vietā, kurā viņa strādā, vairākas reizes nedēļā piestrādā kāda sieviete, kura arī runā krievu valodā, un ka viņu sauc Lilija jeb Ļiļa. Protams, mūsu vēlēšanās bija atklāt Ļiļai Dieva mīlestību un pasludināt evaņģēliju. Abas ar Irēnu sākām par viņu sirsnīgi lūgt. Man mājās nebija nekādas literatūras krievu valodā, ko varētu Ļiļai iedot, izņemot vienu grāmatu – Elenas Vaitas rīta lasījumus.

Brīnumainā kārtā Ļiļa šo grāmatu paņēma, lai tajā ielūkotos. Pēc kāda laika es mudināju Irēnu piedāvāt viņai kopā ar mani mācīties Bībeles stundas. Ļiļa atteicās, taču mēs turpinājām lūgt par viņu Dievu, un pēc ilgāka laika es atkal mudināju Irēnu piedāvāt viņai Bībeles stundas otru reizi. Izrādījās, ka Ļiļai bija ļoti iepatikušies šie rīta sveicieni (tā saucam ikdienas rīta lasījumus), Dieva Gars bija pie viņas strādājis, un viņa piekrita Bībeles stundām.

Joprojām labi atceros mūsu pirmo satikšanos. Kā jau parasti, sievietes satiekoties pastāsta viena otrai kaut ko par sevi. Uzzināju, ka viņai ir otrā laulība, vīrs Vitauts ar neciešamu raksturu nemitīgi krīt viņai un viņas pirmās laulības bērniem – pieaugušajai meitai un dēlam – uz nerviem. Tā nu sāku regulāri uzklausīt to, cik grūti un nepanesami ir dzīvot kopā ar tādu cilvēku.

Vitauts neatbalstīja Ļiļas vēlmi mācīties Bībeli, bet arī neaizliedza, tomēr es viņu mājās kļuvu par tādu kā “ļauno” cilvēku, kurš noteikti māca kaut kādas aplamības un velk Ļiļu kādā neizprotamā sektā. Atceros pirmo reizi, kad viņš atbrauca Ļiļai pretī ar mašīnu un viņa gribēja mani ar vīru iepazīstināt. Mūsu gājiens no vārtiņiem uz mašīnu bija kā tuvošanās bīstamam teroristu perēklim, kurā atrodas bumba ar laika degli, bet izvairīties no sprādziena ir tikpat kā neiespējami. Tiku brīdināta, ka varu sagaidīt visļaunāko. Laimīgi nekas sprādzienam līdzīgs nenotika, tikai viņš neizkāpa no mašīnas un nepaspieda man roku, vien pamāja ar galvu un noskatījās manī caururbjošām un nedaudz ironiskām, aizspriedumu pilnām acīm.

Mēs turpinājām mācīties Bībeles stundas, un vienā reizē Ļiļa bija tik drosmīga, ka nolēma uzaicināt mani uz savām mājām – uz savu dzimšanas dienu. Turklāt zināju, ka būšu tur vienīgais ciemiņš, kas nepieder pie ģimenes. Kad ierados, tā arī bija – tur bija tikai Ļiļa ar vīru, viņas dēls ar savu draudzeni un meita ar vīru. Svinības pagāja mierīgi, pie bagātīgi klāta galda ar īpašām delikatesēm un gardumiem. Kad nākamajā dienā Ļiļa man piezvanīja, nespēju noticēt tam, ko viņa teica: “Tu visiem esi tā iepatikusies, un arī Vitauts ir pilnīgi sajūsmā par tevi!” Ko? Sajūsmā par mani?! Par ko? Es taču pilnīgi neko īpašu neizdarīju, vien mierīgi sēdēju, ēdu un uzmanīgi klausījos, ko runā citi. Pa brīdim, reaģējot uz kopīgo atmosfēru, pasmaidīju vai smējos visiem līdzi. Es neizdarīju pilnīgi neko sevišķu. Tad uzdevu sev jautājumu: “Vai tas klusais sirds cilvēks, kas “ir Dievam dārgs” (1. Pēt. 3:4), var būt “dārgs” arī neticīgiem cilvēkiem?”

Šis stāsts gan nav par mani, jo minētās dzimšanas dienas svinības bija tikai viens solītis turpmāko notikumu virknē. Jo nu Ļiļai mājās un ģimenē bija atbalsts viņas Bībeles stundām, un pēc neilga laika Ļiļa devās kristību ūdeņos, kur jūras krastā viņu ar ziediem mīļi sveica mīļotais vīrs un bērni ar savām ģimenēm. Jā, es nepārrakstījos, – viņas mīļotais vīrs!

Tuvojoties Dievam, Ļiļas sirds un acis izmainījās. Viņa vairs neskatījās uz vīru kā tādu, “kāds viņš ir”, skatoties kritiskām neticīga cilvēka acīm, bet sāka raudzīties uz viņu dievišķās mīlestības un lēnprātības pilnām acīm. Nu viņa uzlūkoja vīru, “kāds viņš ir”, ar Svētā Gara augli sirdī. Pēkšņi izrādījās, ka ir tik daudz kā tāda, par ko Vitautu cienīt un vērtēt, un mīlēt! Viņu abu attiecības izmainījās līdz nepazīšanai, un viņu mājās ieplūda Dieva mīlestības straumes. Līdz ar Ļiļas attieksmi, arī bērnu attieksme pret “tēti” izmainījās līdz nepazīšanai. Vitauts no nervoza, nepanesama cilvēka kļuva par cilvēku, kuru visi ģimenē ciena, kuram ir pateicīgi par viņa zelta rokām, par nenogurstošo darbu, ko viņš veic pie mājas pārbūves, par koka kāpnēm, kuras viņš ar apbrīnojamu galdnieka prasmi bija izveidojis starp stāviem, par kārtību, kāda ir visur, kur vien viņš pieliek roku, par dāsnumu, ar kādu viņš vienmēr finansiāli bija atbalstījis Ļiļas bērnus, tos audzinot un izskolojot... Šo labo īpašību sarakstu varētu turpināt garu garo.

Ir pagājuši jau daudzi gadi, bet Ļiļa un Vitauts vēl joprojām ir savstarpēji ļoti mīlošs, laimīgs un saskanīgs pāris. Dieva mīlestība, ienākot viņu ģimenē, izmainīja viņus, parādot pašu kristīgās uzvedības pamatu – nebūt par sava “brāļa” apsūdzētāju, nekritizēt otru, bet gan cienīt, mīlēt un celt viņu!

“Ja nu ir kāds iepriecinājums Kristū, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība, tad piepildiet manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi, ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū [..]” (Fil. 2:1–5)”

Vineta Krauliņa, Rīgas 1. draudze

> Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū. (Fil. 2:5)

GRUPAS "DEBESU RATI" KALPOŠANA UN JAUNAIS ALBUMS

INTERVIJA AR ILGONI KANGĪZERU

Kā un kad tika izveidota grupa "Debesu rati"?

Mūsu grupas dzimšanas vieta ir Aizputes adventistu draudze. Tagad esam Liepājas adventistu draudzē, bet to ģimeniskumu un mājas sajūtu, ko piedzīvojām Aizputē, nekad neaizmirsīsim. Mīļš paldies Aizputes brāļiem un māsām, kuri bija kopā ar mums!

Mēs, Ilgonis un Solvita, satikāmies 2007. gadā. Abi bijām šķīrušies. Pamazām mūsu starpā izveidojās draudzība, paralēli sākām kopā dziedāt. Tā kā es darbojos adventistu Aizputes draudzē, pēc kāda laika tai pievienojās arī Solvita. Mūsu duets manas ģitārspēles pavadījumā sāka skanēt arvien labāk un spēcīgāk. Rolands ar vijoli mums pievienojās, kad paaugās. Vijoles skaņa ir īpaša, vijīga, tā tikai kuplināja mūsu buķeti.

Manuprāt, tā īsti grupas nosaukumu izdomājām 2013. gadā. Rati ir pārvietošanās transportlīdzeklis, tātad kustība, virzība uz kaut ko. Kad slavējam Dievu, mēs šīs pasaules ikdienas rūpes noliekam malā un pārceļamies uz Debesu valstību. Atdodot sirdi Dievam, Svētais Gars pieskaras ikkatram, atnāk miers, izlejas gaisma, viss izmainās. Slavēšana un pielūgsme mūs tuvina Dievam. Par ratiem rakstīts arī Bībelē. Kad Elija paveica savu darbu uz zemes, viņš tika aizrauts ugunīgos ratos un ugunīgos zirgos, pacelts kopā ar Debesu eņģeļiem Dieva godības klātbūtnē. Arī Elenas Vaitas pravietojumos teikts, ka Jēzus Savus izglābtos ļaudis uz Debesu valstību vedīs ugunīgos ratos. Tas mums ir ļoti simboliski un dziļi.

Kāds ir grupas sastāvs?

Grupā esam mēs trīs – es, Ilgonis Kangīzers (balss, ģitāra, mutes harmonikas), mans dēls Kristofers Rolands Kangīzers (vijole, mandolīna, bandžo) un mana sieva Solvita Kangīzere (balss). Mēs kalpojam kā ģimene, un tas ir mūsu spēks.

Kādi ir jūsu mērķi kalpošanā?

Mūsu komandas galvenais uzdevums ir sagatavot ceļu Dieva Vārdam, darīt cilvēku sirdis gatavas pieņemt Dieva vēsti, radīt garīgo atmosfēru, lai Dieva Vārds kristu sagatavotā sirds zemē. Mēs to darām ar dziesmu, mūzikas, lūgšanu palīdzību un piedzīvojam, kā Dievs reāli darbojas pie katra cilvēka caur Savu Vārdu un Svēto Garu. Priecājamies kopā ar citiem, kad atnāk prieks, raudam, kad kādam sāp. Dievam ir svarīga katra dvēsele, neviens nav kļūda vai nejaušība, katrs ir Dieva iecerēts, brīnišķi radīts.

Patiesa pielūgsme nav tikai mūzika, tās ir reālas, dzīvas attiecības ar Dievu. Mums ir sakrājušās daudzas liecības, kā Dievs ir pagodinājies pie cilvēkiem. Kādi ir uzrunāti atgriezties no pasaules purvainajiem ceļiem un teikt Jēzum "jā", kādiem citiem ir atnākusi dziedināšana, brīvība, atbildes uz sirds vēlmēm, vajadzībām.

Kā Tu izvēlies dziesmas dievkalpojumiem?

Citreiz ir tā, ka, sabata rītā pamostoties, lūdzu Dievu uzrādīt, kādu dziesmu vajadzētu izpildīt.

Un Viņš uzrāda. Man arī ir svarīgs Solvitas viedoklis dziesmu izvēlē. Parasti dievkalpojumā mēs dziedam 3 dziesmas kopā ar draudzi, jo vārdi ir uz ekrāna. Ne vienmēr tās ir mūsu, bet arī citu autoru dziesmas. Mums katram ir savas mīļākās dziesmas. Solvitai patīk tādas, kur apcerēta Dieva mīlestība, maigums, dziļums. Man patīk dažādas dziesmas – gan ātras, gan lēnākas. Rolandam patīk visas dziesmas, īpaši tās, kurām ir bagātīgi skaists pavadījums, kur viņš var izpausties vijoles spēlē.

Kā mūzika Tev palīdz tuvoties Dievam?

Mūzika man palīdz tuvoties Dievam, jo tā spēj aizskart sirdi dziļāk par vārdiem. Klausoties garīgās dziesmas vai slavēšanas mūziku, es jūtu mieru, pateicību un tuvību ar Dievu. Tā palīdz man koncentrēties lūgšanā un aizmirst ikdienas raizes. Dažreiz, kad pašam pietrūkst vārdu, mūzika runā manā vietā un palīdz izteikt to, ko jūtu savā dvēselē. Dziedāšana kopā ar citiem draudzes locekļiem veido vienotības sajūtu un stiprina ticību. Arī vienatnē, klausoties vai spēlējot mūziku, varu piedzīvot Dieva klātbūtni un mīlestību. Tā ir kā tilts starp zemi un Debesīm.

Kas jūs, grupu "Debesu rati", iedvesmo kalpot?

Kalpot mūs iedvesmo mīlestība uz Dievu. Viņu mīlot, slavēšana un pielūgsme ir šīs mīlestības dabīga izpausme. Esam patiesi, vienkārši. Bieži vien cilvēki pēc kalpošanas mūs uzrunā, izsaka pateicības vārdus, ka nestais vēstījums izdziedātajās dziesmās, izteiktajos vārdos ir bijis nomierinošs, iedvesmojošs un dziedinošs. Ja kādu reizi neesam bijuši baznīcā, cilvēki saka: "Mums jūsu pietrūka!" Šādi vārdi iedvesmo, dod spēku darboties tālāk. Tie, kas kalpo Dievam, mūs saprot, jo darbojas arī pretestība no Dieva ienaidnieka, kuru garīgi izjūtam.

Kā tu redzi mūzikas lomu mūsdienu draudzēs un sabiedrībā kopumā?

Mūsdienu pasaule ir skaļa, steidzīga un nobijusies. Kari un karu daudzināšana iet vairumā. Mīlestība mazinās. Sociālie tīkli ir pārpildīti ar negācijām. Pasaules trauksmainība izdara spiedienu arī uz ticīgajiem draudzēs. Cilvēki bieži jūtas noguruši un zaudējuši cerību. Mēs vēlējāmies radīt kaut ko tādu, kas atgādinātu par cilvēka būtību, piederību, vērtību un arī to, kas ir mūsu patiesās cerības Avots. Mūsu kalpošanā galvenais ir, lai Dieva vēsts tiktu aiznesta cilvēkiem, lai Viņa mīlestība pieskartos katram.

Kā Tu raksti dziesmas?

Dziesmu radīšana man ir īpašs process. Es lūdzu Dievu, lai Viņš dod rakstu vietu no Bībeles. Man ir arī ļoti svarīgi, lai mūzika papildinātu tekstu, saglabājot to neizmainītu. Tas nemaz nav tik viegls uzdevums. Parasti pirmo dziesmas uzmetumu es ierakstu telefonā, lai neaizmirstas. Vēlāk, kad ir laiks un iedvesma, es to apstrādāju, aranžēju. Izdomāju gan ģitāras, gan arī vijoles partijas. Esmu sarakstījis arī instrumentālus skaņdarbus, kurus ar Rolandu reizi pa reizei spēlējam dievkalpojumos. Ļoti labi, ka ir draugi, profesionāli mūziķi, – izcilais vijolnieks Dzintars Beitāns un diriģents Jēkabs Ozoliņš, kuri palīdz pierakstīt notis.

Kāds ir jaunā albuma nosaukums un kā radās ideja par tā izveidi?

Jaunā albuma nosaukums ir "Vīnakoks", un tā ideja radās, turpinot ceļu, kuru sākām jau 2016. gadā, kad izdevām mūsu grupas dziesmu krājumu ar tādu pašu nosaukumu.

Nosaukums "Vīnakoks" ir ņemts no Jāņa evaņģēlija, kur Jēzus saka: "Es esmu īstais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs." (Jāņa 15:1) Šie vārdi mums atgādina par ciešo saikni ar Kristu un to, cik svarīgi ir palikt Viņā, lai nestu augļus. Albums turpina šīs garīgās atziņas caur mūziku un dziesmu vārdiem, kas iedvesmo un stiprina ticību. Tā ir kā muzikāla liecība par Dieva klātbūtni ikdienā un mūsu vēlmi būt Viņam tuvāk. Ar šo albumu vēlamies dalīties cerībā, mīlestībā un dzīvībā, kas nāk no Vīnakoka — Kristus.

Kādas tēmas vai vēstījumi caurvij šo albumu?

Mēs dziedam dziesmas par Dievu, Viņa diženumu, svētumu, mīlestību, žēlastību, cerību, iepriecinājumu. Pašā centrā ir Jēzus Kristus, Viņa paveiktais katra cilvēka labā Golgātā pie krusta.

Jēzus saka: "Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā." (Jāņa 12:46) Uz

šo vārdu pamata sacerēta brīnišķīga dziesma “Ticiet gaismai”.

Vai ir kāda dziesma, kas Tev personīgi ir nozīmīga? Kāpēc?

Īpaši tuva ir dziesma “Tavā tuvumā”. Ar ārkārtīgu sajūsmu un pateicību Dievam no sirds dziļumiem varam izdziedāt vārdus: “Tavā tuvumā laiks apstājas, viss, kas bijis liels, ir kļuvis mazs. Tavā tuvumā dzīve izmainās, jo mani šķeļ Tavs Vārds kā zobens ass. Tavā tuvumā mīlestība plūst, sasalušās sirdis kūst, Tavā tuvumā katra asara žūst, paliekot tik Tavā tuvumā.”

Kāpēc šī dziesma? Tas bija 2016. gada maijā, kad, paslīdot uz slapjas virsmas, nopietni salauzu augšdelmu. Nokļuvu traumatoloģijas nodaļā. Biju pārliecināts, ka nākamajā rītā būs operācija. Visu nakti praktiski negulēju. Lūdzu Dievu par šo situāciju, lai operācija būtu veiksmīga. Biju sabijies. Kā tas būs? Un ja nu būs vispārējā narkoze? Tā, visu to domājot, manā prātā sāka rasties šie vārdi par Dievu – “Tavā tuvumā”…

Nākamajā rītā ķirurgs teica, ka operācijas nebūs, ārstēs tikai saģipsējot, ar pieliktu smagumu, un vēlāk būšot plastmasas atbalsta ierīce plecam, līdz kauls sadzīšot. Dievs tā atbildēja caur ārstu. Mana atziņa par šo ir, ka ciešanās rodas skaisti, patiesi vārdi. Pēc tam nāca arī skaista melodija. Šī dziesma man ir kā personiska liecība par Dieva tuvumu grūtībās.

Kā notika dziesmu ierakstīšanas process?

Pie dziesmu ierakstīšanas darbojāmies vairāk nekā gadu, jo mēs ar Solvitu dzīvojam Liepājā, Rolands – Rīgā. Ieraksti tika veikti grupas “Jorspeis” mājas studijā, Rīgā. Bija īpaši jāplāno laiks, kad to vislabāk darīt. Māris strādāja pie ierakstiem – mācīja mums, kā sākt un kā ko darīt soli pa solim, bet viņa sieva Linda veica korekcijas balss ierakstā, ja bija nepieciešams. Esam ļoti pateicīgi Mārim un Lindai Prinduļiem par šo kopā radoši pavadīto laiku! Paldies par pacietību, jo šī bija pirmā studijas albuma tapšanas pieredze.

Vēlos atzīmēt, ka četrās dziesmās papildu vijoles partiju iespēlēja arī mūsu draugs Dzintars Beitāns. Paralēli ierakstiem regulāri apmeklējām pieredzējušo Liepājas vokālo pedagoģi Natāliju Tilgali, kas deva iespēju kvalitatīvāk iedziedāt.

Paldies SDA Latvijas draudžu savienībai par finansiālu atbalsu, ar kura palīdzību varējām ierakstīt vairākas dziesmas!

Kādu iespaidu dziesmu albums atstās uz klausītājiem garīgā ziņā?

Mēs ar pateicību sirdī ceram, ka albums “Vīnakoks” kļūs par garīgu pavērsienu un svētību ikvienam klausītājam. Lai katra dziesma ir kā atgādinājums par Dieva klātbūtni un mīlestību, kas caurvij mūsu ikdienu! Mūsu lūgšana ir, lai šī mūzika stiprina ticību, atver sirdi dziļākai Dieva meklēšanai un ved tuvāk Jēzum Kristum. Lai klausoties rodas pārdomas – kā mana dzīve šodien, šajā brīdī var skaidrāk atspoguļot Kristus gaismu pasaulē, kas bieži grimst tumsā. Kā es varu būt Viņa rokas, Viņa balss, Viņa sirds cilvēkiem līdzās? Lai “Vīnakoks” kļūst par tiltu starp Debesīm un zemi, par vietu, kur dvēsele gūst atelpu un atjaunojas Viņa klātbūtnē!

Intervēja Liene Logina-Kurpniece

Elena Vaita

BRĀĻU MĪLESTĪBA

“No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ. 13:35)

Jo vairāk mēs savā raksturā līdzināsimies Pestītājam, jo lielāka būs mīlestība uz tiem, par kuriem Viņš mira. Kristieši, kas viens otram parāda nesavtīgu mīlestību, sniedz par Kristu liecību, ko neticīgie nevar ne noliegt, nedz atspēkot. Ir neiespējami novērtēt tāda piemēra spēku. Nekas nevar tik sekmīgi iznīcināt sātana un viņa aģentu plānus, nekas tā nevar stiprināt Pestītāja valstību kā Kristus mīlestība, kas atklājas Viņa draudzes locekļos. Mieru un labklājību iespējams baudīt vienīgi tad, kad darbojas lēnprātība un mīlestība.

Pirmajā Vēstulē korintiešiem apustulis Pāvils izceļ tās mīlestības svarīgumu, kuru Kristus sekotājiem vajadzētu rūpīgi kopt, proti: “Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka.”

Neskatoties uz to, cik augstos vārdos arī kāds neapliecinātu savu ticību, ja viņa sirdī nav mīlestības uz Dievu un cilvēkiem, tad viņš nav Kristus māceklis. Kaut arī viņam būtu liela ticība un pat spēks darīt brīnumus, tomēr bez mīlestības viņa ticība ir nevērtīga. Viņš var parādīt lielu devību, bet, ja uz to viņu ierosina citi motīvi, nevis patiesa mīlestība, tad arī visas mantas atdošana un trūcīgo paēdināšana viņu neieteiks Dieva labvēlībai. Savā dedzībā viņš var mirt mocekļa nāvē, tomēr bez mīlestības zelta Dievs viņu uzskatīs vienīgi par pieviltu entuziastu vai godkāru liekuli.

Tālāk apustulis turpina apskatīt mīlestības augļus: “Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž.”

Jā, dievišķa mīlestība, valdot sirdī, iznīcina lepnumu un savtību. “Mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga.” Tiešām, visskaidrākais prieka avots ir visdziļākā pazemība, visstiprākā un cēlākā rakstura pamats ir pacietība, mīlestība un uzticīga pakļaušanās Dieva gribai.

“Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin ļaunu.” Sirdi, kurā valda mīlestība, nepildīs atriebības jūtas par apvainojumiem, ko lepnums un egoisms uzskatītu par nepanesamu. Mīlestība nelolo aizdomas un citu motīviem un darbiem vienmēr atrod vislabāko izskaidrojumu. Mīlestība nekad nevajadzīgi neatklās citu kļūdas, tā kāri neuztvers nelabvēlīgas ziņas, bet drīzāk centīsies atcerēties apvainotā cilvēka labās īpašības.

Mīlestība “nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību”. Tas, kura sirdī valda mīlestība, skumst par citu kļūdām un vājībām. Bet, kad patiesība uzvar, kad mākonis, kas aptumšoja otra labo slavu, ir atņemts vai kad grēki ir atzīti un nepareizības izlabotas, viņš līksmojas.

Mīlestība “apklāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu”. Mīlestība ne tikai panes citu trūkumus, bet priecīgi pakļaujas jebkurām ciešanām un neērtībām, ko prasa šāda iecietība. Un galvenais, ka īsta mīlestība “nekad nebeidzas”, tā nekad nezaudēs vērtību, jo tā ir Debesu īpašība. Mīlestību kā dārgu mantu tās īpašnieks ienesīs pa Dieva Pilsētas vārtiem.

Gara augļi ir mīlestība, līksmība un miers. Nesaskaņas un strīdi ir sātana darbs un grēka augļi. Ja mēs kā tauta vēlamies baudīt mieru un mīlestību, tad mums jāatstāj grēki, jānonāk saskaņā ar Dievu, un tad mums būs saskaņa arī savā starpā. Katram vajadzētu sev jautāt: “Vai man ir šī jaukā mīlestība? Vai esmu iemācījies ilgi ciest un būt laipns?” Spējām, zināšanām un daiļrunībai bez šīs dievišķās īpašības taču ir tikpat maz vērtības kā skanošam varam vai šķindošam zvārgulim. Ak, kāpēc tik daudzi, kas apliecina ticību, tik maz vērtē un meklē šo dārgo mantu!

Pāvils kolosiešiem rakstīja: “Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedevis, piedodiet arī jūs! Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdī, jo tam jūs

esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi! Un visu, ko vien jūs darāt vārdos vai darbos, to visu dariet Kunga Jēzus vārdā, pateikdamies Dievam Tēvam caur Viņu."

Tas, ka mēs Kristum esam parādā tik lielu pateicību, uzliek mums vissvētākās saistības pret tiem, kuru glābšanai Viņš mira. Mums jāparāda tāda pati līdzjūtība, saudzīga pretimnākšana un nesavtīga mīlestība, kādu Kristus parādījis mums. Tikko mēs Viņu iemīlēsim, iznīks savtīga godkāre un tieksme pēc pārākuma.

Pestītājs mācīja Savus mācekļus lūgt: "Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem". Šeit zem nosacījuma ir izteikts lūgums pēc lielas svētības. Un šos nosacījumus izvirzām mēs paši. Mēs lūdzam, lai Dieva žēlastība pret mums tiktu mērota ar tādu žēlastību, kādu mēs parādām citiem. Un Kristus paziņo, ka Kungs pret mums izturēsies pēc šī likuma. "Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosiet, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos." Brīnišķīgi noteikumi! Bet cik maz tie tiek ievēroti un saprasti!

Viens no visizplatītākajiem grēkiem, kas noved pie vispostošākajām sekām, ir nodošanās nepiedevīgam garam. Cik daudzi, nododoties ienaida un atriebības jūtām, zemojas Dieva priekšā un lūdz, lai tiem piedod, kā viņi piedod? Bez šaubām, tie nespēj saprast šīs lūgšanas nozīmi, citādi viņi to neuzdrošinātos laist pār savām lūpām. Katru dienu un katru stundu mēs esam atkarīgi no Dieva piedodošās žēlastības; kā gan mēs varam sevī glabāt rūgtas un ļaunas domas pret saviem grēkojošajiem līdzcilvēkiem?

Ja ikdienas saskarē ar citiem cilvēkiem kristieši īstenotu šīs lūgšanas pamatnoteikumus, kāda svētīga pārmaiņa tad rastos draudzē un pasaulē! Tā būtu vispārliecinošākā liecība, kādu iespējams dot par Bībeles reliģijas reālo spēku.

Dievs no Saviem sekotājiem prasa vairāk, nekā daudzi to spēj aptvert. Ja savu cerību uz Debesīm negribam celt uz nepareiza pamata, tad mums Bībele jāpieņem tāda, kāda tā ir, un jātic, ka Kungs domā tieši to, ko Viņš saka. Kristus no mums neprasa neko tādu, kā īstenošanai Viņš nepiešķirtu Savu žēlastību. Dieva dienā mēs nevarēsim sevi atvainot, ja nebūsim aizsnieguši standartu, kas skaidri atklāts Viņa Vārdā.

Apustulis mūs ir brīdinājis, sacīdams: "Mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā." Pāvils vēlas, lai mēs atšķirtu skaidru un nesavtīgu mīlestību, uz ko skubina Dieva Gars, no nevērtīgas, maldinošas izlikšanās, ar ko pārpilna mūsu pasaule. Šis zemiskais viltojums ir nomaldinājis daudzas dvēseles. Samierināšanās ar grēcinieku, uzticīgi viņam neparādot tā vainas, iznīcinās spējas atšķirt pareizo no nepareizā. Šādas rīcības pamatā nekad nav patiesa draudzība. Gars, kas to ierosina, mājo vienīgi miesīgā sirdī. Kristietim, kurš vienmēr būs laipns, līdzjūtīgs un piedodošs, nevar būt nekā kopīga ar grēku. Viņš pret ļaunumu izjutīs riebumu un pieķersies tam, kas ir labs, ja arī tādēļ būtu jāzaudē Dievu neatzīstošu cilvēku sabiedrība un viņu draudzība. Kristus Gars liks ienīst grēku, lai gan grēcinieku glābšanai būsim gatavi pienest jebkuru upuri.

"Tad nu es jums piekodinu – Tas Kungs ir mans liecinieks – vairs nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā savas nezināšanas dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva, zaudējuši kauna jūtas un sākuši nodoties izvirtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem un mantkārību." Kunga Jēzus vārdā un Viņa uzdevumā apustulis pamācīja brāļus, ka pēc tam, kad viņi ir pievērsušies Evaņģēlijam, vairs nedrīkst izturēties līdzīgi pagāniem, bet tiem ar savu ikdienas dzīvi jārāda, ka viņi ir patiesi atgriezušies. "Līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārību pievilts iet bojā, un jāatjaunojas savā sirdsprātā un jāapģērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā." Kādreiz viņi bija kaislību samaitāti, pazemoti un verdzināti, bija saindējušies ar pasaules narkotiku, sātana viltību apstulboti un piekrāpti. Tagad, kad tie ir iepazinušies ar patiesību, kāda tā ir Jēzū, viņu dzīvē un raksturā jānotiek izšķirošai pārmaiņai.

Tādu locekļu pievienošana draudzei, kuru sirds nav atjaunota un pārveidota, ir draudzes vājuma iemesls. Šo patiesību bieži neievēro. Daži sludinātāji un dažas draudzes tā kāro panākt skaita pieaugumu, ka nedod uzticīgu liecību pret nekristīgiem ieradumiem un nepareizu rīcību. Tie, kas pieņem patiesību, netiek pamācīti, ka viņi, saucoties par kristiešiem, nevar bez riska savā uzvedībā palikt līdzīgi pasaulīgiem cilvēkiem. Turpmāk viņiem taču jābūt Kristus pavalstniekiem. Dzīvei jāliecina par vadoņu maiņu.

Sabiedrības uzskati atbalsta tukšu kristietības apliecību. Lai pieņemtu dievbijības formu un vārds tiktu ierakstīts draudzes grāmatā, vajag tikai nedaudz pašaizliedzības un uzupurības. Tāpēc daudzi pievienojas draudzei, nemaz nebūdami iepriekš savienojušies ar Kristu. Par to sātans gavilē, jo tādi jaunatgrieztie locekļi ir viņa visietekmīgākie darbarīki. Viņi kalpo citu dvēseļu nomaldināšanai. Tie ir kā maldugunis, kas pazudina neuzmanīgos. Velti kristieši cenšas cilvēku taku paplašināt un izveidot patīkamu pasaulīgajiem. Dievs grumbuļaino un šauro ceļu nav līdzinājis vai paplašinājis. Ja mēs gribam ieiet dzīvībā, tad mums jāiet pa to pašu ceļu, kuru gāja Jēzus un Viņa mācekļi, un tas ir pazemības, pašaizliedzības un uzupurības ceļš.

Sludinātājiem vispirms vajadzētu pārliecināties, ka viņu pašu sirds ir patiesībai svētota, un tad strādāt, lai šādus pašus rezultātus veiktu savu atgriezto dzīvē. Sludinātājiem un visiem ļaudīm ir nepieciešama tīra reliģija. Tie, kas no savas sirds izmetīs netaisnību un izstieps roku uz Dievu ar sirsnīgām lūgšanām, saņems palīdzību, ko vienīgi Dievs viņiem spēj dot. Par cilvēku dvēselēm ir samaksāta izpirkšanas maksa, lai tiem būtu izdevība izbēgt grēka verdzībai un iegūt piedošanu, nevainību un Debesis.

("Liecības draudzei", 5. sēj., 167.–173. lpp.)

CIK DIEVU IR KRISTIEŠIEM JEB KURŠ IZDOMĀJA TRĪSVIENĪBU

Oļegs Bokovs – Kijivas (Ukraina) draudzes "Upstream Church" mācītājs, blogeris

Oriģinālais video krievu valodā:

Ja video redzam vienu un to pašu personu stāvam telpas vidū, sēžam krēslā un zvilnam dīvānā, neviens skaidri domājošs cilvēks nenospriedīs, ka tie ir trīs dažādi cilvēki, bet sapratīs, ka tas ir viens un tas pats cilvēks, kurš nofilmēts atšķirīgā laikā atšķirīgās vietās, bet pēc tam tas viss ir veiksmīgi samontēts, izveidojot interesantu video. Neviens neteiks, ka tās ir viena, piemēram, Oļega Bokova trīs personības. Te viss ir vienkārši.

Taču to pašu nevaram teikt attiecībā uz mācību par Trīsvienību. Bībele taču runā par vienu Dievu, tad kāpēc vairums kristiešu tic, ka Viņš eksistē trīs personās? Patiesību sakot, pēdējā laikā rodas arvien vairāk ticīgo, kuri atklāti saceļas pret doktrīnu par Trīsvienību, apgalvojot, ka tai nav bībeliska pamatojuma un ka to ar varu uzspieduši senie baznīcas hierarhi[1].

Tad kuram īsti ir taisnība? Centīsimies vismaz daļēji tik skaidrībā ar šo nebūt ne vieglo jautājumu! Bet sāksim ar īsu vēsturisku atskatu.

325. gada jūnijs kristīgajā vēsturē iegājis ar kādu patiesi svarīgu notikumu. Mazāzijas pilsētā Nīkajā pēc Romas imperatora Konstantīna I iniciatīvas pirmo reizi vēsturē tika sasaukts vispasaules draudzes koncils, kas šodien pazīstams kā Pirmais Nīkajas koncils[2]. Par iemeslu tam, lai kopā sanāktu 300 bīskapi no visas pasaules, kalpoja domstarpības un atšķirīgā izpratne par Jēzu Kristu, kuru apustuļi sauca arī par Dieva Dēlu un kura daba bija diskusiju centrā. Par šīs diskusijas ierosinātāju kļuva Aleksandrijas presbiters Ārijs, kurš ar visai lielu pārliecību sāka izplatīt mācību, ka Jēzus pieder radītajai pasaulei un tātad nav mūžīgs un vienlīdzīgs ar Tēvu, kurš ir vienīgais īstais Dievs. Pārliecinošs otras nometnes līderis bija Aleksandrijas draudzes bīskaps Aleksandrs, kurš mācīja, ka Kristus nav radīta būtne un tāpēc ir vienlīdz mūžīgs ar Tēvu un vienlīdzīgs Tēvam, jo ir tāds pats Dievs kā Tēvs.

Kaut arī jautājums par Svēto Garu tajā laikā nebija tik aktuāls, nav īpašu šaubu par to, ka Aleksandra atbalstītāji atzina Svēto Garu par dievības trešo Personu, apliecinot ticību Svētajai Trīsvienībai, kamēr Ārijs uzskatīja Svēto Garu par augsti stāvošu eņģeli un Dēla augstāko radību. Tādējādi Nīkajas koncila uzdevums bija noteikt, kura no šīm savstarpēji izslēdzošajām mācībām ir patiesa.

Nebūs par lieku pieminēt, ka, atsaucoties uz vēsturnieku liecībām, ariāņi šajā koncilā izskatījās daudz izglītotāki, brīvāk domājoši un prasmīgi polemizētāji, kamēr otras grupas pārstāvji lielākoties bija vienkārši, atklāti un vientiesīgi draudzes gani – cilvēki, kurus nebija ietekmējušas pasaulīgas intrigas un filozofiskas spekulācijas.

Tā nu abu partiju pārstāvjiem bija iespēja izklāstīt savu viedokli cienījamās sanāksmes priekšā. Galu galā Ārija mācība tika atzīta par ķecerīgu, bet pašam Ārijam uzlika anatēmu[3] un izsūtīja trimdā.

Jāteic, ka liecības par šo koncilu ir visai fragmentāras un pretrunīgas, kas ļauj katrai no pusēm interpretēt notikušo atšķirīgā veidā. Piemēram, Trīsvienības mācības pretinieki vērsa uzmanību uz to, ka vienu no pusēm ir atklāti atbalstījis imperators Konstantīns, kas devis Trīsvienības atbalstītājiem iespēju nosvērt svaru kausus sev par labu un visai skarbi izrēķināties ar visiem nepakļāvīgajiem ķeceriem. Otra puse pārliecinoši apgalvoja, ka ticība Trīsvienīgajam Dievam ir nākusi no pašiem apustuļiem un tajā laikā bijusi vispārpieņemta draudzes mācība, tāpēc nav nekā pārsteidzoša, ka vairums bīskapu vienprātīgi noraidīja Ārija mācību.

Jāmin vēl kāda interesanta nianse. Visai ātri atmetuši ariāņu ticības apliecību, ko pārstāvēja Nikomēdas Eisēbijs, koncila dalībnieki ilgi meklēja tādas ticības apliecības formulējumu, kas apgāztu ariānisma

[1] Latviešu valodā termins "hierarhs" attiecībā uz baznīcas autoritātēm tiek lietots, lai apzīmētu augstākās garīdzniecības pārstāvjus, piemēram, bīskapus, arhibīskapus, metropolītus un citus augsta ranga baznīcas vadītājus. Šis vārds ir tiešs aizguvums no grieķu valodas (ιεράρχης – hierárchēs), kur tas nozīmē "svētās varas nesējs". Latviešu valodā baznīcas hierarhiju bieži apraksta, izmantojot konkrētus amatus, piemēram, bīskaps, arhibīskaps, metropolīts, bet vārds "hierarhs" var tikt lietots vispārīgākā nozīmē, lai apzīmētu augstākās garīdzniecības pārstāvjus kopumā. (Tulk. piez.)

[2] Vairāk par Nīkajas koncilu varat lasīt: Pešelis, A. Nīkajas koncilam šogad 1700 gadu, "Adventes Vēstis" Nr. 5 (352), 2025. gada maijs, 16.–18. lpp. (Tulk. piez.)

[3] Anatēma – Baznīcas lāsts ar izslēgšanu no draudzes. (Tulk. piez.)

mācību un būtu veidots tikai no Svēto Rakstu citātiem. Bet tad viņi saprata, ka tas nav iespējams. Tad Konstantīns piedāvāja pievienot ticības apliecībai vārdu ὁμοούσιος (*homoousios*) 'vienāds būtībā', kam vajadzēja ieviest skaidrību kristīgās ticības pamatos. Vairums labprāt pieņēma šo imperatora ierosinājumu. Nu baznīcai bija uzticams formulējums, kuram Ārijs neko nevarēja likt pretī un kuru viņš nevarēja interpretēt par labu savai mācībai.

Šķiet, nu trinitārieši jeb Trīsvienības atbalstītāji svinēja pārliecinošu uzvaru pār āriešiem, un ar to šim jautājumam bija pielikts punkts.

Tomēr jau pēc neilga laika imperators nolēma pārskatīt savu spriedumu, un jau pēc dažiem gadiem Ārijs atgriezās no trimdas. Turklāt daudziem ticīgajiem negāja pie sirds nebībelisku jēdzienu izmantošana Nīkajas ticības apliecībā. Konflikts aizsākās ar jaunu spēku. Klīst runas, ka arī imperators Konstantīns vēlākā laikā nosliecās par labu ariāņu mācībai, un īsi pirms nāves viņu kristīja tieši ariāņu bīskaps. Lai kā arī nebūtu, pēc Konstantīna Lielā nāves viens no viņa dēliem – Konstancijs II – noteikti atbalstīja ariāņus, kuri nu svinēja uzvaru. Šo politiku turpināja arī imperators Valenss II, un tā bija tikai aisberga redzamā daļa. Ariāņi guva lielu revanšu pār nīkajiešiem, un uzskatu sadursmes starp šīm divām grupām turpinājās līdz pat 381. gadam, kad Pirmajā Konstantinopoles koncilā ariānisms tika galīgi nosodīts un atzīts par ķecerību.

Kā redzat, ar Nīkajas koncilu saistītie vēstures notikumi izskatās nudien visai neviennozīmīgi, un tas dod iemeslu daudziem šodien šaubīties par to, cik patiesa ir mācība par dievišķo Trīsvienību.

Lai tiktu skaidrībā par šo jautājumu, mums jāvēršas pie pašas Bībeles un jānoskaidro, vai Svētajos Rakstos varam atrast patiesi pārliecinošu pamatu ticībai uz trīsvienīgo Dievu vai arī šī mācība nav nekas vairāk kā pagāniski filozofisks mīts, ko draudzei uzspieduši pēc varas tīkojoši garīdznieki, kas atkāpušies no apustuļu skaidrās mācības.

Iekārtojieties ērtāk! Jūs gaida daudz interesanta!

Šajā pētījumā uzzināsiet:

- kādus noslēpumus glabā ebreju vārds *Elohim* (ebr. אֱלֹהִים, latīņalfabētiskajā rakstībā *Ělōhīm*) un kāds tam ir sakars ar pagānu dieviem;
- kas neparasts redzams Vecās Derības tekstos, kur Jahve sarunājas pats ar Sevi, un kā tos pareizi saprast;
- vai eņģelis var būt visvarens, un kas ir tā neparastā persona, ar ko sastopamies, lasot Veco Derību;
- kurš tieši saskaņā ar apustuļu mācību radīja pasaules, ieskaitot mūsu zemi, un kāpēc šī izpratne radikāli maina mūsu priekšstatu par Dievu;
- vai ir iespējams melot bezpersoniskai enerģijai un sarunāties ar uguni;
- kādi labi zināmi jēdzieni mums ir pazīstami, tieši pateicoties Svētajiem Rakstiem, kaut arī šie jēdzieni ne reizes Rakstos nav minēti;
- kāda vispār starpība, vai Dievs ir viens vai trīsvienīgs.

Lūkosim tikt skaidrībā!

DIEVS VECAJĀ DERĪBĀ

"Tā saka Tas Kungs, Israēla ķēniņš un Pestītājs, Tas Kungs Cebaots: Es esmu pirmais un pēdējais, un bez Manis nav cita Dieva!" (Jes. 44:6)

"Tāpēc Tu esi tik liels, ak, Kungs, mans Dievs! Tas tiešām tā, un nav neviena Tev līdzīga, un nav neviena cita kā Tu, Dievs, viens vienīgs, pēc visa tā, ko mēs esam dzirdējuši ar savām ausīm." (2. Sam. 7:22)

« Tu esi tik liels, ak, Kungs, mans Dievs! Tas tiešām tā, un nav neviena Tev līdzīga, un nav neviena cita kā Tu, Dievs, viens vienīgs, pēc visa tā, ko mēs esam dzirdējuši ar savām ausīm." (2. Sam. 7:22)

""Jūs esat Mani liecinieki," tā saka Tas Kungs, "un jūs esat Mani kalpi, ko Es esmu izredzējis, lai jūs to atzīstat un Man ticat, ka Es tas esmu. Priekš Manis neviena cita Dieva nav bijis un pēc Manis neviena cita nebūs, vienīgi Es esmu Tas Kungs, bez Manis nav cita Glābēja."" (Jes. 43:10, 11)

Galvenais Vecās un Jaunās Derības motīvs ir atziņa, ka pastāv tikai viens vienīgs Dievs – Radītājs, no kura rokas nācis viss, kas vien pastāv, visvarenais Glābējs. Viņa vārds skan kā Kungs jeb Jahve, un tikai Viņš ir pielūgsmes cienīgs. Cita dieva nav un nevar būt. Tā ir visas Bībeles aksioma jeb neapstrīdama patiesība. Tomēr, noteikti pastāvot uz to, ka Dievs ir viens, Bībeles autori, šķiet, nebūt neuzskatīja Viņa dabu par viegli izprotamu, bet drīzāk par sarežģītu, noslēpumainu un daudzšķautņainu. Piemēram, Ījaba grāmatā atrodam šādas pārdomas: "Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša Visuvarenā pilnībai? Tā ir tik augsta kā debesis – ko tu tur sasniegsi? Dziļāka nekā elle – cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?" (Ījaba 11:7, 8)

Patiesībā, runājot par Dieva būtību, mēs cenšamies izskaidrot to, ko izskaidrot nav cilvēka spēkos. Sarunājoties ar Dievu vaigu vaigā, Mozus lieliski saprata, ka Dievs ir tik sarežģīts, ka cilvēks Viņu nevar ne aptvert, ne aprakstīt, nedz arī jebkādā veidā attēlot. Lūk, kā Mozus atcerējās Dieva atklāšanos visa Israēla priekšā Sinaja kalnā: "Tad nu ļoti sargieties savu dvēseļu labad, jo jūs neesat redzējuši nekādu tēlu tai dienā, kad Tas Kungs ar jums no uguns liesmām Horebā runāja, ka jūs neapgrēkojaties un nedarināt sev dieva atveidu kādā tēlā līdzīgu kādam vīrietim vai sievietei [..]" (5. Moz. 4:15, 16)

Mūsu pasaule ir pārsteidzoši daudzveidīga. Tomēr nekas no šīs daudzveidības nespēj atklāt Dieva unikalitāti, arī cilvēks nē. Caur pravieti Jesaju Dievs jautā: "Ar ko jūs Mani salīdzināsit, kam Mani pielīdzināsit, ka mēs būtu līdzīgi?" (Jes. 46:5) Dieva vārdi skan nepārprotami un neatstāj vietu interpretācijai. Visā Visumā nav būtnes, kas būtu līdzīga vai pielīdzināma Viņam.

Bībelē sastopami apraksti, kuros Jahve atklājas kā būtne, kas sēž tronī

un Savā izskatā līdzinās cilvēkam. Taču jāpatur vērā, ka pravieši redzēja vien tēlu, kuru spēja aptvert viņu prāts, nevis Dieva reālo veidolu. Attēlot Jahvi bija stingri aizliegts, un Israēlā nebija neviena pravieša, kurš būtu mācījis ko citu.

No otras puses, Svētajos Rakstos ir ne mazums vietu, kuras mudina uzdot jautājumus un, lai neteiktu vairāk, rosina uz sava veida pārdomām.

Ņemsim par piemēru kaut vai vārdus, ar kuriem sākas Bībele: "Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi." (1. Moz. 1:1) Lasot oriģinālā, mēs varam te pamanīt gramatisku kļūdu, jo vārds "radīja" (ebr. ארב 'bara') ir rakstīts vienskaitļa formā, bet vārds "Dievs" (ebr. אֱלֹהִים 'Elohim') – daudzskaitlī. Tāpēc šī panta burtisks tulkojums būtu: "Iesākumā Dievi radīja debesis un zemi."[1]

Nākamā interesantā nianse atklājas faktā, ka ebreju valodā pastāv trīs skaitļa kategorijas – vienskaitlis, divskaitlis[2] un skaits, kurš apzīmē vismaz trīs (analogs daudzskaitlim). Mūsu minētajā gadījumā vārda "Elohim" galotne norāda uz skaitu "vismaz trīs", jo vienskaitlī vārds "Dievs" ir *'ēl* (אֵל) un *'ĕlōah* (אֱלוֹהַּ), bet divskaitlī tas skanētu kā *Elohaim*[3]. "Elohim" nav vārds, bet gan tituls, kurš norāda uz Radītāja varu un varenību.

"Nu, labi!" kāds, iespējams, varētu teikt. "Varbūt daudzskaitļa forma šeit gluži vienkārši uzsver Dieva varenību, jo dažkārt šis pats vārds tiek lietots, lai apzīmētu pagānu dievības." (Piem., "Kad Ašdodas vīri saprata savu postu, tad viņi sacīja: "Lai Israēla Dieva šķirsts pie mums nepaliek, jo Viņa roka ir smagi piemeklējusi mūs un mūsu dievu Dagonu." (1. Sam. 5:7)) Tādam traktējumam varētu piekrist, ja vien tālāk mūsu aplūkotajā nodaļā – 1. Moz. 1. – nebūtu lasāms šāds teksts: "Tad Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū." Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja." (1. Moz. 1:26, 27) Uzlūkojot šīs rindas, ir grūti nepamanīt, ka tad, kad radīšanas vēstījums nonāk līdz cilvēka radīšanai, piepeši uzrodas kas jauns – mēs dzirdam Dievu, kurš nevis vienkārši izsaka vārdus, bet sarunājas, un ne ar kādu no malas, bet, kā šķiet, pats ar Sevi. Citiem vārdiem sakot, jau pašas pirmās Bībeles grāmatas pirmajā nodaļā lasītājs pirmo reizi kļūst par liecinieku sarunai, kura norisinās Dieva iekšienē. Un te Dievs tieši runā par Sevi daudzskaitlī, izmantojot tādus vārdus kā "darīsim"[4], kā arī "pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības".

Pastāv uzskats, ka šeit Dievs sarunājas ar eņģeļiem, kuri ietilpst Debesu padomē, vai sava veida īpaši pietuvinātu Debesu valdnieka svītu. Taču pret šādu apgalvojumu varam minēt divus pamatotus argumentus.

Pirmkārt, Dievs saka "darīsim" ("radīsim"), tādējādi piedāvājot visiem sarunas dalībniekiem pielikt savu roku cilvēka radīšanā. Un, kaut arī oriģinālā te lietots vārds "asa" (ebr. אָסָא) ar nozīmi 'radīt, veidot, piešķirt formu', nākamajā teikumā lietots mums jau pazīstamais ebreju vārds "bara" ar nozīmi 'radīt'. Te ir būtiski zināt, ka Bībelē "bara" ir tikai un vienīgi Dieva prerogatīva un tas nekad netiek lietots attiecībā uz kādu citu. Eņģeļi neradīja cilvēkus, jo radīt dzīvību var vienīgi Dievs. Tādējādi vārds "asa", kas te lietots gluži vienkārši kā "bara" sinonīms, nevarēja tikt attiecināts uz būtnēm, kuras pašas ir radītas.

Otrkārt, ir rakstīts, ka Dievs piedāvā radīt cilvēku "pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības". Bet cilvēks netika radīts pēc eņģeļu tēla un līdzības, kas skaidri pateikts 27. pantā, kur lasām: "Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja." Mozus uzsver, ka te Dievs runā ar Dievu, piedāvājot radīt cilvēku pēc Viņu tēla. Tālāk šī iecere tiek realizēta. Šī doma ir tik acīmredzama, ka to saskatīt spēj pat bērns.

Tādējādi, lasot šīs rindas, mēs redzam neko citu kā dialogu, sava veida padomi, kura notiek paša Dieva iekšienē, un citu adekvātu skaidrojumu rakstītajam atrast būs visai grūti. Ja nu vienīgi mēs mēģināsim brist kādos filozofijas džungļos.

"Labi," teiks kādi no jums, "bet kā tad ar visu pārējo Bībeli? Ja šī ir vienīgā vieta, kur Dievs runā par Sevi daudzskaitlī, tad šī ideja neizskatās visai pārliecinoši!" Bet lieta tāda, draugi, ka šī nebūt nav vienīgā vieta Svētajos Rakstos, kur redzamas norādes uz Dieva daudzskaitlību.

(Turpinājums nākamajā numurā. Tulkoja Anitra Roze.

Oriģinālais video: https://youtu.be/PBVr-eDTCIs?si=8mmJ1GLT6koPmfhK)

> «Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša Visuvarenā pilnībai? Tā ir tik augsta kā debesis – ko tu tur sasniegsi? Dziļāka nekā elle – cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?" (Ij. 11:7, 8)

[1] Latviešu tulkojumā šo vienskaitļa/ daudzskaitļa disonansi nevar pamanīt, jo darbības vārda 3. personas forma vienskaitlī un daudzskaitlī ir identiska (piem., viņš (viens) radīja, viņi (daudzi) radīja). Savukārt krievu valodā šis teikums burtiski būtu tulkojams: "В начале сотворил Боги небо и землю." (Tulk. piez.)

[2] Interesanti atzīmēt, ka arī latviešu valodā ir pastāvējis divskaitlis, kura atliekas redzam vairs tikai ļoti retos gadījumos. Divskaitlis ir vārda gramatiskā forma, kas apzīmē pāra (divus) priekšmetus. Šo formu parasti nelieto vienu, bet tikai kopā ar skaitļa vārdu *divi*, *abi* divskaitļa nominatīva-akuzatīva formu. Piemēram., *divi* un *abi* ir tieši saistīti ar divskaitli. (Tulk. piez.)

[3] Realitātē vārdam "Elohim" šāda divskaitļa forma nepastāv. (Tulk. piez.)

[4] Citos tulk. "radīsim". (Tulk. piez.)

ZINĀTNISKI FAKTI PAR FIZISKAJĀM AKTIVITĀTĒM. TOS ZINA TIKAI DAŽI

Sesars Vaskončelloss de Souza (César Vasconcellos de Souza)

Smadzenes ir centrālās nervu sistēmas daļa, kas atbild par visām organismam svarīgajām funkcijām – elpošanu, sirdsdarbību, domāšanu, runāšanu, lēmumu pieņemšanu u. c. Pieauguša cilvēka smadzenes sver apmēram 1, 5 kg. Dievs ir radījis smadzenes kā sarežģītu mehānismu, kura darbība balstās uz bioķīmiskām reakcijām un elektriskiem impulsiem. Šī mehānisma darbība ir ļoti atkarīga no asins piegādes un kvalitātes, bet asins apgāde un kvalitāte savukārt ir atkarīga no mūsu uztura, fiziskajām aktivitātēm, miega kvalitātes, kā arī emocionālā līdzsvara.

Neirozinātne ir pierādījusi, ka smadzenes un ķermenis darbojas ciešā mijiedarbībā. Lūk, vienkāršs un praktisks piemērs no Elenas Vaitas rakstītā, kas to apstiprina:

"Ja tavs prāts ir pārliecināts un stingri noskaņots, ka vannošanās tev kaitēs, šis garīgais iespaids tiek pārnests uz visiem ķermeņa nerviem. Nervi kontrolē asinsriti, tāpēc asinis – prāta ietekmē – tiek aizturētas asinsvados, un vannas labvēlīgā iedarbība zūd. Tas viss notiek tāpēc, ka prāts un griba kavē asiņu brīvu plūsmu un to nokļūšanu līdz ādas virsmai, kur tās varētu stimulēt, uzmundrināt un veicināt cirkulāciju."[1]

Interesanti, vai ne?

Veselīgu fizisko ieradumu praktizēšana ne tikai palielina iespēju dzīvot ilgāk, bet arī uzlabo dzīves kvalitāti un smadzeņu darbību. Zinātniskajā rakstā ar nosaukumu "Exercise Duration and Mood: How Much Do You Need to Feel Better?"[2] Ziemeļarizonas Universitātes ārsti Šerila Hansena, Lerijs Stīvenss un Ričards Krasts citē vairākus autorus, kuri savos pētījumos ir pierādījuši, ka "fiziskās aktivitātes ir noderīgas, lai novērstu pārmērīgu trauksmi, depresiju, nekontrolētas dusmas, stresu un pat nelīdzsvarotu pašapziņu. Lai uzlabotu garastāvokli, ieteicams dienā veikt 30 minūšu mērenu fizisko aktivitāti."[3]

Citā pētījumā 2011. gadā zinātnieki Pīters Kareks, Sāra Laibstaina un Stīvens Kareks no Dienvidkarolīnas Medicīnas universitātes Čārlstonā, ASV raksta: "Ir pierādīts, ka fiziskās aktivitātes saistās ar depresijas un trauksmes simptomu samazināšanos. Tāpat konsekventi novērots, ka fiziskās aktivitātes veicina labāku fizisko veselību, kognitīvo darbību, psiholoģisko labklājību un apmierinātību ar dzīvi."[4]

Fiziskās aktivitātes uzlabo mūsu organismā esošu mehānismu, ko sauc par homeostāzi – automātisku līdzsvara un pielāgošanās sistēmu, ko Dievs ir ielicis mūsu ķermenī un prātā. Piemēram, ja jūs nejauši iegriežat rokā ar nazi, mizojot apelsīnu vai kartupeli, organisms nekavējoties aktivizē homeostāzes mehānismu un uzsāk asiņošanas apturēšanu, kā arī cīņu ar brūcē iekļuvušajām baktērijām. Tas viss notiek automātiski, bez jūsu apzinātas rīcības vai norādījumiem ķermenim veikt šo brīnišķīgo darbību. Ķermenis visu paveic pats, un tikai tad, ja veselība ir nopietni traucēta, šis process var nebūt pietiekami efektīvs.

Vai kādreiz esat ievērojis, kā mazulis šūpulī nemitīgi kustina rociņas un kājiņas? Veseli zīdaiņi to dara nevis tāpēc, ka būtu iemācījušies, cik fiziskās aktivitātes ir svarīgas veselībai, bet gan tādēļ, ka viņi dabiski atsaucas uz Dieva ieliktajiem veselības pamatlikumiem.

Žurnāla "Journal of Applied Physiology" 2008. gada 18. novembra izdevumā, rakstā ar nosaukumu "Fiziskās aktivitātes – smadzeņu jaunības avots" sniegts šāds ieteikums: "Ikdienas fiziskās aktivitātes palīdz saglabāt smadzenes jaunas. Jo agrāk tu sāksi, jo labāk."[5]

Pētnieki ir noskaidrojuši, ka, atliekot fizisko aktivitāšu uzsākšanu, var samazināties to sniegtie ieguvumi, jo novecojot smadzeņu spēja veidot jaunas šūnas – tas ir process, ko sauc par neiroplastiskumu, – palēninās. Tā rezultātā atmiņas un mācīšanās traucējumi var parādīties agrāk.

Bet vai fiziskās aktivitātes var atgriezt prāta spējas, kas samazinājušās līdz ar vecumu?

Zinātnieki apmācīja peles katru dienu skriet pa trenažieru riteņiem,

[1] Ellen G. White. Mind, Character and Personality. Vol. 2, p. 397

[2] "Aktivitāšu ilgums un garastāvoklis: cik daudz tev vajag, lai justos labāk?"

[3] Hansen, Cheryl & Stevens, Larry & Coast, J. (2001). Exercise Duration and Mood State: How Much Is Enough to Feel Better? Health Psychology 20(4):267-75 https://dx.doi.org/10.1037/0278-6133.20.4.267

[4] Carek PJ, Laibstain SE, Carek SM. Exercise for the treatment of depression and anxiety. Int J Psychiatry Med. 2011;41(1):15-28. doi: 10.2190/PM.41.1.c.

[5] Exercise: The Brain´s Fountain of Youth. Journal of Applied Physiology, 18 Nov 2008

sasniedzot 70 % no viņu aerobās kapacitātes. Peles skrēja piecas nedēļas pēc kārtas. Tās sāka skriet vai nu 8 mēnešu vecumā, kas pelēm atbilst nobriedušam vecumam, vai 12 mēnešu vecumā, kas pelēm ir vecuma vidusposms.

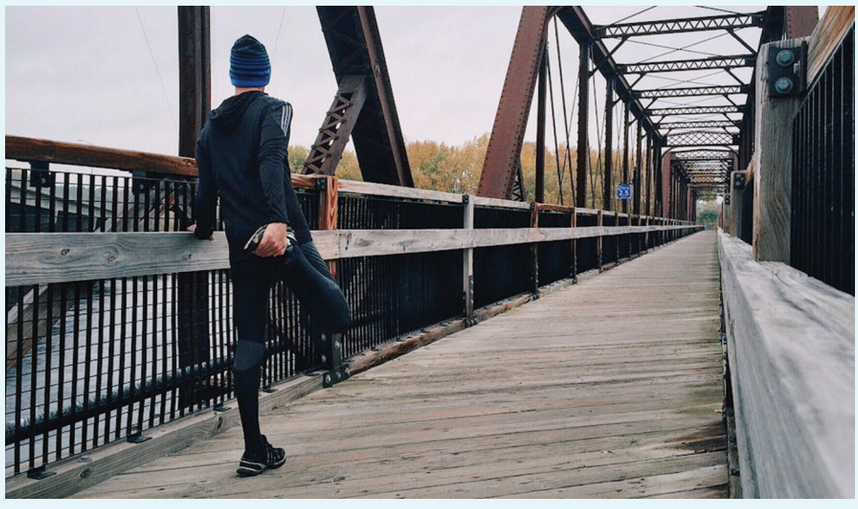
Rezultātā tika atklāts, ka tām pelēm, kuras vingrinājās katru dienu, jaunu smadzeņu šūnu veidošanās palielinājās divarpus reizes, salīdzinot ar tām, kuras nevingrinājās. Šie jaunie neironi – nervu šūnas – iekļāvās esošajā smadzeņu tīklā. Pētnieki arī secināja, ka vingrinājumi ne tikai palielināja jauno neironu daudzumu, bet arī nostiprināja to kvalitāti. Peles, kuras sāka vingrināties brieduma sākumā, sasniedza labākus rezultātus nekā tās, kuras uzsāka vingrināšanos vēlākā vecumposmā.

Citā pētījumā, ko veica Ferazs Rahmans un viņa kolēģi Ziemeļkarolīnas Universitātē, ASV, piedalījās 12 veselīgi cilvēki vecumposmā no 60 līdz 80 gadiem. Tika novērots, ka regulāras fiziskās aktivitātes ir saistītas ar asinsvadu kopējā skaita palielināšanos smadzenēs un asins plūsmas palielināšanos trīs galvenajās smadzeņu artērijās. Tas savukārt labvēlīgi ietekmēja tādas smadzeņu daļas, kas atbild par apziņu, atmiņu, emocijām un valodu. Izpētot magnētiskās rezonanses attēlus, eksperti atklāja, ka cilvēkiem, kuri vismaz 10 gadus regulāri nodarbojušies ar aerobām fiziskām aktivitātēm apmēram 3 stundas nedēļā, smadzenēs bija vairāk mazo asinsvadu, salīdzinot ar tiem cilvēkiem, kuri piekopa mazkustīgu dzīvesveidu. Turklāt viņiem smadzeņu asins plūsma bija par 50 % lielāka.

Pētījums, kas tika prezentēts 10. nacionālajā bērnu psiholoģiskās veselības konferencē Geinsvilā, Floridā 2006. gada aprīlī un ir publicēts žurnālā "Pediatric Exercise Science", izvērtēja 208 bērnus vecumā no 7 līdz 11 gadiem, kuriem bija liekais svars un kuri piekopa mazkustīgu dzīvesveidu. Tika konstatēts, ka bērniem, kuri pēc stundām sāka nodarboties ar fiziskajām aktivitātēm, bija zemāki rādītāji dusmu skalā, kā arī labāka fiziskā sagatavotība. Pētījuma autori uzsver, ka fiziskās aktivitātes var uzlabot garastāvokli un kognitīvās spējas, palīdzot bērniem labāk kontrolēt sevi. Cik labi to zināt!

Tātad, ja pat peles ir guvušas pārsteidzošus uzlabojumus, vienkārši kustoties, iedomājieties, ko varat sasniegt jūs, izkopjot vienkāršu fizisko aktivitāšu ieradumu! Nav jāsāk ar maratonu, arī regulāras pastaigas, stiepšanās vai kāpšana pa kāpnēm var būtiski ietekmēt jūsu veselību. Svarīgākais ir spert pirmo soli – burtiski! Jūsu smadzenes, ķermenis un garastāvoklis būs jums pateicīgi. Tad kāpēc gan nesākt jau šodien?

Raksta autors Sesars Vaskončelloss de Souza (César Vasconcellos de Souza) strādā par psihiatru un starptautisku lektoru. Viņš ir 3 grāmatu autors, jau 25 gadus veselības žurnāla "Vida e Saúde" žurnālists un regulāri veido raidījumus televīzijas kanālā "Novo Tempo".

Ir brīži, kad mēs, kristieši, uzdodam sev šo jautājumu: "Vai tiešām es varu būt ticīgs un vienlaikus justies slikti?" Šis jautājums var klusām ielavīties sirdī, kad esi noguris, apjucis vai sāpināts. Mēs dzirdam par prieku Kristū, par mieru, ko dod Dievs, un reizēm šķiet – ja piedzīvoju bēdas, dusmas, skumjas vai izsīkumu, tad ar manu ticību kaut kas nav kārtībā. Bet patiesība ir cita. Bībelē redzam, ka arī uzticīgi Dieva cilvēki – Dāvids, Ījabs, Elija – piedzīvoja izmisumu, vilšanos, bailes un vientulību. Bībele nerunā par ideāliem cilvēkiem. Dāvids daudzos psalmos vaimanā un saka: "Kālab Tu esi tik tālu, Kungs?" Elija pēc milzīga garīga uzplūduma vēlas nomirt, jūtoties pamests un iztukšots. Pat Jēzus Ģetzemanes dārzā bija dziļās bēdās un sacīja: "Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei." Ticība nenoliedz emocijas, bet palīdz tās izdzīvot kopā ar Dievu. Būt kristietim nenozīmē būt nemitīgi smaidīgam, bet gan apzināties, ka pat tad, kad jutos slikti, Dievs ir ar mani. Jēzus pats teica: "To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!" (Jāņa 16:33)

Dievs nav pārsteigts par mūsu vājumu vai pārņemts ar to, ka reizēm jūtamies slikti. Patiesībā Viņš mūs aicina būt godīgiem – pret sevi, pret Viņu, pret citiem. Viņš dod mieru nevis tāpēc, ka mēs nejūtam sāpes, bet tāpēc, ka iesim tām cauri kopā ar Viņu. Dievs nevēlas, lai izliekamies – Viņš vēlas, lai esam īsti. Kā kristieši mēs gan priecājamies, gan ciešam. Dzīvot ticībā nenozīmē izvairīties no skumjām, bet gan atrast cerību

Elvīra Grakoviča

VAI VARU BŪT KRISTIETIS UN JUSTIES SLIKTI?

pat tumšākajos brīžos. Tā ir drosme teikt: "Man ir grūti, bet es turpinu uzticēties." Tas ir ceļš, kurā jūtas nav mūsu ticības mērs, bet Dieva uzticība, kas paliek nemainīga. E. Vaita raksta: "Kad tu šķietami neredzi nekādu cerību, turies pie Dieva. Viņa apsolījumi ir patiesi, nepaļaujies uz savām sajūtām." ("Izmeklētās vēstis", 2. sēj., 242. lpp. oriģ.) Tāpēc – jā, tu drīksti justies slikti. Tu drīksti būt kristietis un reizē noguris, satraukts vai skumjš. Tas nenozīmē, ka Dievs ir tālu. Patiesībā Viņš ir tuvāk, kad esam salauzti. Tā ir daļa no īstas, dzīvas ticības – tādas, kas iet dziļāk par sajūtām un balstās Dieva patiesībā. "Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirds, un palīdz tiem, kam satriekts gars." (Psalmi 34:19) Briedušā ticībā nav tikai virspusēja "es jūtos labi". Tā izpaužas spējā saukt uz Dievu arī tumsā. Briedums nozīmē atzīt: "Kungs, man šobrīd ir smagi, bet es Tev uzticos."

Kad jūtamies slikti, ir kārdinājums izolēties. Bet Dievs nav mūs radījis vienatnei. Mēs augam un tiekam stiprināti sadraudzībā. Runāšana ar uzticamu cilvēku – gan draugu, gan garīgu padomdevēju – bieži var kļūt par Dieva instrumentu dziedināšanai. "Diviem ir labāk nekā vienam būt, tāpēc ka viņiem tad iznāk labāka alga par viņu pūlēm; ja viņi krīt, tad viens palīdz otram atkal tikt uz kājām. Bet nelaime tam, kas ir viens! Kad tas krīt, tad otra nav, kas viņu pieceļ!" (Salamans mācītājs 4:9, 10) Kristīga kopiena nav tikai vieta, kur dalīties priekos, bet arī droša osta grūtībās. Kad kāds vājinās ticībā, citi viņu nes lūgšanās, iedrošina un palīdz atkal saskatīt cerību. Jēzus nesāka individuālu kalpošanu, Viņš veidoja mācekļu kopienu. Viņš ēda ar tiem, mācīja, lūdza, kalpoja un tādā veidā parādīja Debesu valstības dzīvesveidu jau šeit uz zemes. Esot kopienā, mēs ne tikai saņemam, bet arī dodam – iedrošinājumu, atbalstu, lūgšanu, praktisku palīdzību. Tā mēs atspoguļojam Kristus raksturu.

Bieži mēs nākam pie Dieva ar vēlmi, lai Viņš maina apstākļus, cilvēkus vai situācijas mūsu dzīvē. Taču biežākā Dieva atbilde uz lūgšanām ir nevis ārējas izmaiņas, bet iekšēja pārvērtība. Lūgšanā mēs nonākam Dieva klātbūtnē, un neviens, kurš nonāk Dieva tuvumā, neaiziet neizmainīts. E. Vaita raksta: "Lūgšana neliek Dievam mainīties, tā maina lūdzēju." ("Ceļš pie Kristus", 93. lpp. oriģ.) Lūgšana nav tikai lūgumu saraksts, tās ir attiecības, kurās mēs mācāmies būt klātesoši Dieva priekšā. Mēs atdodam Viņam savas bailes, neziņu, dusmas, egoismu..., un Viņš mums dāvā mieru, spēku, pazemību un pacietību. Jo biežāk lūdzam, jo vairāk Viņš pārveido mūsu sirdi pēc Savu domu veida. Dievs runā. Ne vienmēr skaļi vai brīnumaini, bet klusumā, mierā, sirdsapziņā, Rakstos, caur cilvēkiem un situācijām.

Bībele – Viņa visdrošākā balss. Ikdienas lasīšana un pārdomas ļauj atpazīt, kas Viņam ir svarīgs.

Lūgšana – ne tikai runāšana, bet arī klausīšanās. Brīži klusumā dod vietu Viņa balsij.

Svētā Gara miers – kad izvēle nes mieru, nevis nemieru, tas bieži ir Viņa vadības apstiprinājums.

Apstākļi un cilvēki – Dievs var runāt caur citu vārdiem, padomu un notikumiem.

Iekšējais pamudinājums – bieži tas nav skaļš, bet neatlaidīgs un saskaņots ar Rakstiem.

"Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko." (Jāņa evaņģēlijs 10:27) Jo vairāk esam Viņa klātbūtnē, jo skaidrāk spējam atšķirt Viņa balsi no citām.

Patiesa identitāte ir atrodama tikai Kristū. Nevis tajā, ko es daru, bet tajā, kam es piederu. Kad esmu Kristū, mani nosaka nevis manas kļūdas, nevis citu viedoklis, bet Dieva Vārds. Identitāte Kristū nes mieru, drošību, mērķi un spēku dzīvot ar nozīmi.

Viņš saka:

- Tu esi mīlēts. (Jeremijas 31:3)
- Tev ir piedots. (1. Jāņa 1:9)
- Tu esi Dieva bērns. (Jāņa 1:12)
- Tu esi dārgs un vērtīgs. (Jesajas 43:4)
- Tu esi jaunradījums. (2. Korintiešiem 5:17)
- Tu esi Dieva darbs, radīts labiem darbiem. (Efeziešiem 2:10)
- Tu esi Dieva templis. (1. Korinietiešiem 6:19)
- Tu esi dzīvības dārgums, ko Dievs vēlas sargāt. (Jāņa 10:28)
- Tu esi Kristus brālis un mantojuma līdzmantinieks. (Romiešiem 8:17)
- Tu esi aicināts dzīvot mīlestībā. (Jāņa 15:12)
- Tu esi aicināts nest augļus. (Jāņa 15:16)
- Tu esi izpirkts brīvs. (Galatiešiem 5:1)

Jā, tu vari būt kristietis un justies slikti. Un tu joprojām esi Dieva mīlēts bērns. Ticība nav perfekta izjūtu līkne, tā ir izvēle uzticēties Dievam katrā dzīves posmā. Ļauj Viņam būt ar tevi arī brīžos, kad jūties vājākais, jo tad Viņš var būt visspēcīgākais tavā dzīvē!

HIERONĪMS UN LATĪŅU VULGĀTA

Andris Pešelis

Hieronīms (ap 342.–420.) ir ievērojams Romas katoliskās baznīcas teologs un latīņu Bībeles tulkojuma Vulgāta[1] izveidotājs. "Vulgāta" (latīņu *Vulgata versio*) tulkojumā nozīmē "vispārpieņemtā" jeb "vispārpieņemtā versija".

Pirmajos gadsimtos Ziemeļāfrikā un Itālijā kristīgajās draudzēs tika tulkotas Bībeles grāmatas tā dēvētajā senlatīņu valodā. Šos rokrakstus veidoja atšķirīgi cilvēki, tādēļ to varianti mēdza atšķirties un pastāvēja liela daudzveidība Jaunās Derības lasījumos. Atšķirības starp šiem senlatīņu manuskriptu lasījumiem skubināja Romas bīskapu rosināt diskusiju par šo tulkojumu neprecizitātēm un tulkotāju neprofesionālo, Baznīcas nesankcionēto pieeju pārrakstīšanai. Tādēļ tika aktualizēta nepieciešamība pēc viena, Romas bīskapa apstiprināta tulkojuma. Ar to netieši tika apšaubītas visas līdz šim tulkotās Bībeles, kurām šāda autoritatīva atzinuma trūka. Protams, daļai manuskriptu piemita trūkumi, un sagrozījumi tekstā tiešām bija, bet tas šajā gadījumā nebija pats svarīgākais. Neprecizitātes tekstā bija pat vēlamas, jo tās varēja izmantot kā ieganstu, lai Romas bīskaps sevi pasludinātu par pēdējo autoritāti Rakstu interpretāciju jautājumā. Tādēļ, lai draudze nepaliktu bez "precīza" Dieva Vārda, tai bez iebildēm bija jāpakļaujas Romas bīskapa noteikumiem par Dieva Vārda formu un tā skaidrojumu.

Pāvests Damasiuss (Damasius; 304.–384.) 360. gadā uz Palestīnu nosūtīja savu sekretāru Hieronīmu. Tur Hieronīms iztulkoja Bībeli latīņu valodā, izmantojot rokrakstu bibliotēku Cezarejā. Šo darbu viņš iesāka, būdams 35 gadus vecs. Hieronīms bija pāvesta uzticības persona, apdāvināts teologs un valodu pratējs, tomēr šajā darbā viņš nebija neatkarīgs tulkotājs. Šim tulkojumam vajadzēja kļūt par Baznīcas autorizēto Bībeles tekstu.

Nākas atzīt, ka Hieronīma tulkojums sākotnēji sastapās ar pretestību. Kādā Ziemeļāfrikas draudzē, kad spredikņa laikā baznīcēni izdzirdēja, ka Jona esot sēdējis nevis zem "ķirbja lapām", kā tas bija ierasts viņu senlatīņu versijā, bet gan zem "efejas", izcēlās tik liels sašutums, ka bīskapam nācās bēgt no saniknotās tautas. Pagāja krietns laiks, līdz Hieronīma tulkojums tapa pieņemts visās katoļu baznīcās.

Hieronīms dedzīgi aizstāvēja savu tulkojumu, dēvējot oponentus par "divkājainiem ēzeļiem" vai "rejošiem krančiem", kas nespēj atšķirt tumsonību no svētuma. Vēlākajos gadsimtos pētnieki ir centušies saprast, tieši kurus senos manuskriptus Hieronīms izmantojis savam tulkojumam, tomēr pilnībā šeit atbildes nav gūtas. Zināms tikai, ka tie ir bijuši Aleksandrijas ietekmē tapušie manuskripti.

Vecās Derības tulkošanas darbā Hieronīms iesākumā izmantoja Septuagintu[2], bet Jaunās Derības tulkojumam – Sinaja kodeksa vai Vatikāna kodeksa tekstam līdzīgu manuskriptu lasījumus. Sākotnēji Hieronīms nevēlējās Bībeles tulkojumā ievietot apokrifu grāmatas, bet Augustīns viņu pārliecināja, ka tās ir daļa no Bībeles. Hieronīms pamanīja Septuagintā vairākas būtiskas teoloģiskas atšķirības no pamatteksta, tādēļ Veco Derību tulkoja vēlreiz, bet jau no senebreju valodas. Jāpiebilst, ka senlatīņu Vulgātas Vecā Derība ir tulkota no Septuagintas, tādēļ Hieronīma Vulgātas Vecās Derības tekstam bija labāka kvalitāte. 404. gadā Hieronīms savu tulkojumu pabeidza.

Izceļot latīņu Vulgātu, Romas autoritātes varēja apgalvot, ka tieši Romas baznīca ir devusi ticīgajiem Svētos Rakstus. Romas katoļu baznīca nekad nav aizliegusi latīņu Vulgātu. Katoliskās autoritātes mūsdienās mēdz cildināt jaunos tulkojumus un pat piedalīties to veidošanā, augsti teikt dažādus Bībeles tulkojumus, tomēr oficiāli Romas katoliskās baznīcas Svētie Raksti ir un paliek tikai un vienīgi latīņu Vulgāta.

14. gs. Viklifs Bībeli angļu valodā tulkoja no latīņu Vulgātas, un dēļ tās daudzi kristieši tika vajāti un pat sadedzināti ar kaklā pakārtu Viklifa Bībeles tulkojumu.

Lasot latīņu Vulgātu, Luters izprata mācību par glābšanu ticībā uz Kristu, tomēr viņš to netulkoja

[1] Vulgāta – Bībeles tulkojums latīņu valodā, kurš ar Tridentas koncila lēmumu 1546. g. pasludināts par obligātu katoļu baznīcai.

[2] Septuaginta – senākais Bībeles tulkojums grieķu valodā.

vācu valodā, jo saredzēja tās tekstā nobīdes no oriģinālvalodu manuskriptu lasījumiem. Bez Lutera tulkojuma vācu valodā ir tapuši arī citi tulkojumi, kas ir tulkoti no Vulgātas.

Aplūkosim dažas latīņu Vulgātas teksta īpatnības!

- 1. Kor. 11:24 no Kristus vārdiem ir izlaistas frāzes "ņemiet, ēdiet" un "top lauzta", līdz ar to paliek šāds teksts: "Tā ir Mana miesa par jums, to dariet, Mani pieminēdami."
- 1. Jāņa 4:3 izlaista frāze "Kristu, miesā nākušu".
- Rom. 10:17 frāze "sludināšana no Dieva Vārda" mainīta uz "sludināšana no Kristus pavēles".
- Lūkas 1:38 Vulgātas lasījums ir pieskaņots 1. Moz. 1:3 tekstam, izmantojot vienu un to pašu frāzi "lai top" , kas dod iespēju savdabīgai interpretācijai.
- Lūkas 2:33 "Un Jāzeps un Viņa māte" vietā teikts "Viņa tēvs un Viņa māte".
- Vulgātas tekstā ir saīsināta arī Tēvreizes lūgšana Lūkas 11:2–4, kā arī sastopamas vēl citas teksta īpatnības.

Bez Vecās un Jaunās Derības šajā izdevumā ir arī Deiterokanoniskās grāmatas.

Hieronīma Vulgāta kļuva par vienīgo oficiālo Romas baznīcas Bībeles tulkojumu. Baznīcas vadītāji darīja visu, lai izceltu šo jauno tulkojumu kā Baznīcas praksei atbilstošāku. Viņi apgalvoja, ka jaunajā tulkojumā esot aizvietoti novecojuši vārdi un grūti izteicieni. Ar latīņu Vulgātas palīdzību Romas baznīcas hierarhi[3] varēja apgalvot, ka katoļu baznīca esot devusi Bībeli kristiešiem un to apstiprinājusi. Romas hierarhija nekad nav mainījusi savu nostāju, un latīņu Vulgāta ir un paliek tās oficiālais un autorizētais Bībeles koncepts.

Formāls iemesls senlatīņu Bībeles tulkojumu atmešanai bija to nesankcionētā pārrakstīšana un patvaļīgā izplatīšana. Senlatīņu Bībele un tās tulkojumi vietējās valodās pamazām ieguva ķeceru Bībeles statusu, jo tā palika valdiešu, ķeltu un citu ticības minoritāšu lietošanā, kas nepakļāvās Romas bīskapam. Turpretī Hieronīma latīņu Vulgāta ieguva Baznīcas oficiālās Bībeles nosaukumu.

Latīņu Vulgāta nebija domāta jebkuram lasītājam. Paejot gadsimtiem, vienkāršā tauta pārstāja saprast latīņu valodu. Tā kļuva par teologu, zinātnieku un baznīcas liturģijas valodu.

Mūsdienās Romas katoļu baznīcā nedaudz ir mainītas nostādnes, un tagad ir pieļaujams, ka liturģija notiek arī dzimtajā valodā. Arī Bībele var būt tulkota dzimtajā valodā, ja tās lasījums atbilst latīņu Vulgātai. Mūsdienās katoļu teologi piedalās arī dažādu Bībeles tulkojumu veidošanā. Tie ir piedalījušies arī latviešu Jaunā tulkojuma (2012) un Jaunā tulkojuma revidētā teksta (2024) veidošanā, tomēr oficiāli Romas katoļu baznīcā var izmantot vienīgi autorizētos Bībeles lasījumus, kuri atbilst latīņu Vulgātas tulkojumam. Tādēļ Latvijas katoļu baznīcās netiek lietots neviens latviešu Bībeles tulkojums, kurš nebūtu tapis no Vulgātas tulkojuma.

Svarīga piezīme. Mūsdienās vairs netiek izmantots paša Hieronīma veidotais latīņu Vulgātas tulkojums. Katoļu teologi jau drīz vien pēc Hieronīma veica šī teksta labojumus, lai labotu kļūdas un lai tas atbilstu senajiem Bībeles manuskriptiem. Zināms ir Alkuīna Vulgātas teksts un Stefana Hardinga labotais teksts 12. gs. Gūtenberga tipogrāfijā pirmo iespieda latīņu Bībeli 1456. gadā. Pēc tam, 1590. gadā, tika izdota tā sauktā Siksta Vulgāta, bet 1592. gadā – Klementa Vulgāta. Tā tika lietota kopš Trentas koncila kā oficiālais latīņu Vulgātas izdevums. Tomēr arī tas nav palicis kā galējais tās veidols. 20. gs. sākumā tika lietota Benedikta Vulgāta. Otrā Vatikāna koncila laikā aizsākās darbs pie latīņu Vulgātas teksta revīzijas. Teologu komisiju apstiprināja pāvests Pāvils VI. Darbs pie šī izdevuma turpinājās arī pāvesta Jāņa Pāvila II laikā. 1979. gadā tika izdota "Nova Vulgata", kas šobrīd ir oficiālais Romas katoļu izdevums latīņu valodā. Ievadot *Google* meklētājā tekstu "Nova Vulgata", ikviens to var lasīt oficiālajā Vatikāna mājas lapā.

[3] Hierarhi – Romas baznīcas hierarhijā augstākstāvoši teologi.

JĒZUS SATIKA AKLO BARTIMEJU

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda: Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne, Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova un Emīlija Trubeckaja.

ATMIŅAS PANTS

UN JĒZUS TAM SACĪJA:
"EJ, TAVA TICĪBA TEV PALĪDZĒJUSI."
UN TŪDAĻ TAS KĻUVA REDZĪGS
UN PA CEĻU VIŅAM SEKOJA.

MARKA 10:52

No dienas dienā pie ceļa, kas veda uz Jēriku, sēdēja aklais Bartimejs un lūdza garāmgājējiem dāvanas. Cik gadus Bartimejs tur sēdēja, viņš pats pat neatcerējās. Ceļotāji no Jeruzalemes un Jērikas viņu vienmēr šeit redzēja. Vienmēr viņi dzirdēja vienus un tos pašus vārdus: "Palīdziet aklajam! Lūdzu, neaizejiet garām!"

Viņš nezināja vārda "gaisma" nozīmi, jo bija akls kopš dzimšanas. Viņš nekad nebija redzējis puķes, kokus, mājas, savas mātes seju. Tikai no dzirdētā viņš to visu stādījās priekšā. Viņš mēģināja iztēloties, cik skaista ir saule, bet tas bija tik grūti. Viņš dzīvoja melnas tumsas pasaulē, un no turienes nebija nekādas izejas.

Bartimejam bija ļoti asa dzirde un nojauta, un viņš ļoti labi pazina ceļu. Bet redzēt viņš nevarēja pilnīgi neko. Ak, kā viņš gribēja redzēt! Tas bija viņa viskarstākais sapnis kopš bērnības. Kad Bartimejs bija mazs zēns, viņš mierināja sevi, ka tad, kad izaugs, sāks redzēt kā visi, bet nu viņš jau ir gados un viņa cerība nav piepildījusies.

Bet viss vēl nebija zudis! Pavisam nesen Bartimeja sirdī dzima jauna cerība. Tas bija tad, kad garāmgājēji stāstīja viņam par lielo Mācītāju, kurš ieradies Galilejā un dziedina visus cilvēkus no viņu kaitēm. Viņš dziedināja pat spitālīgos, atdeva valodu mēmajiem, bet kurlajiem dzirdi. Jā, jā, Viņš arī aklos darīja redzīgus!

"Bet tu ļoti nedomā par to un neceri," garāmgājēji teica. "Viņš ir aizgājis no Galilejas un, droši vien, nekad vairs nenāks uz Jēriku."

"Ak," domāja nelaimīgais Bartimejs, "kaut Viņš vēl vienu reizi ietu pa šo ceļu!"

Bartimejs bezgala domāja un domāja par to. Viņš visu laiku jautāja garāmgājējiem, ko tie ir dzirdējuši

par Mācītāju. Daži stāstīja par Viņu, citi nezināja neko, bet neviens nedeva cerību, ka Jēzus kādreiz nāks uz Jēriku.

"Ja arī Viņš atnāks," daži teica, "Viņš neieraudzīs tevi. Viņam vienmēr ir apkārt milzīgs pūlis, un visi lūdz Viņa palīdzību."

"Bet," domāja Bartimejs, un viņa sirdī atkal radās mazs cerības stariņš, "es tomēr Viņu gaidīšu."

Un, lūk, kas reiz notika!

Bija karsta diena, kā tas bieži gadās Jardānas līdzenumā. Maz ļaužu gāja Bartimejam garām šinī dienā un pasniedza pavisam maz naudas. Likās, it kā visi būtu norunājuši un kaut kur aizkavējušies. Tad pēkšņi Bartimejs sadzirdēja tālumā troksni, bet nevarēja saprast, kas īsti notiek. Troksnis pieauga, un viņš sāka saprast, ka to saceļ šurp nākošs ļaužu pūlis. Šie ļaudis gāja pa ceļu un nāca arvien tuvāk vietai, kur sēdēja aklais. Viņš noprata, ka tur ir simtiem ļaužu. Bet kāpēc viņi nāca šurp?

"Kas tur ir?" viņš jautāja nejaušam garāmgājējam. "Kas noticis?"

"Šeit ir Jēzus no Nācaretes," atbildēja gājējs.

"Vai tiešām Jēzus no Nācaretes?!" iesaucās Bartimejs. "Beidzot Viņš ir atnācis! Ak, es nedrīkstu Viņu palaist garām!"

Soļu troksnis tuvojās, un balsis kļuva skaļākas, un Bartimejs juta, ka lielais Mācītājs ir jau pavisam tuvu. Viņš taču var paiet garām!

"Vai nu tagad, vai nekad!" Bartimejs izlēma un no visa spēka iesaucās: "Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"

Šinī saucienā izskanēja visas aklā vīra ciešanas. Tas bija dvēseles kliedziens. Viņa vienīgā cerība. Bet nekas nenotika. Ļaudis gāja garām, un neviens neapstājās. Tad viņš iekliedzās vēl skaļāk: "Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"

Bartimejs krita izmisumā. Kā lai dara Jēzum zināmu, ka viņš ir šeit? Visapkārt bija tāds troksnis, tik daudz ļaužu, un aklais vīrs ar pēdējiem spēkiem kliedza: "Jēzu, Jēzu! Dāvida dēls! Apžēlojies par mani!"

"Klusāk!" ļaudis viņu apsauca. "Nekliedz tā, Mācītāju jau tāpat visi traucē!"

Bet Bartimejs viņu teiktajam nepievērsa nekādu uzmanību. Tā bija viņa vienīgā un pēdējā cerība. Tāpēc viņš sāka saukt vēl skaļāk: "Jēzu, Dāvida dēls! Glāb mani!"

Bartimejam šķita, ka pūlis apstājās, un pēkšņi viņš sadzirdēja maigu, mīlestības pilnu balsi: "Ataiciniet viņu!"

Pēc tam viņš dzirdēja citus sakām: "Bartimej, ej! Mācītājs tevi sauc."

Bartimejam nevajadzēja rādīt ceļu. Jēzus balss pievilka viņu kā magnēts.

"Ko tu gribi, lai Es tev daru?" Jēzus jautāja.

"Kungs," lūdza Bartimejs, "ka es varu redzēt!"

"Ej," teica Jēzus, "tava ticība tev palīdzējusi!"

Jā, tā bija, jo Bartimejs tūdaļ kļuva redzīgs. Viņa acis atvērās, un pirmais, ko viņš ieraudzīja, bija Jēzus, kurš viņam laipni uzsmaidīja.

Bībelē teikts, ko Bartimejs darīja pēc tam: "Un pa ceļu Viņam sekoja." Esmu pārliecināts, ka tā arī bija – līdz savas dzīves ceļa galam viņš sekoja Jēzum.

No Artūra Maksvela grāmatas "Bībeles stāsti bērniem"

Bartimeja sastapšanās ar Jēzu. Autore: Marija Mukāne.

MĪĻIE BĒRNI, PUSAUDŽI UN VECĀKI!

Paldies visiem, kas piedalījās 2025. gada Bībeles konkursā!
Bībeles konkurss 2025 "Jēzus satika..." ir noslēdzies.
Jēzus satika vēl daudz vairāk cilvēku, kuriem šī tikšanās izmainīja dzīvi, un turpina satikt vēl tagad arī Tevi, lasītāj!

MUMS IR KĀDS PIEDĀVĀJUMS TIEŠI TEV!

Šajā gadā turpināsim iepazīt stāstus no Bībeles, tāpēc aicinām Tevi iesūtīt zīmējumus, gleznojumus vai citās tehnikās darinātus darbus publicēšanai žurnālā par šādiem tematiem:

- JĒZUS SATIKA AKLO BARTIMEJU (GAIDĪSIM DARBIŅUS LĪDZ 5. AUGUSTAM);
- JĒZUS SATIKA ZĒNU AR ĒDIENU (GAIDĪSIM DARBIŅUS LĪDZ 5. AUGUSTAM);
- JĒZUS SATIKA ĢIMENI BETĀNIJĀ (GAIDĪSIM DARBIŅUS LĪDZ 5. SEPTEMBRIM);
- JĒZUS SATIKA MĀCEKĻUS (GAIDĪSIM DARBIŅUS LĪDZ 5. OKTOBRIM);
- JĒZUS SATIEK MŪSDIENU CILVĒKUS (GAIDĪSIM DARBIŅUS LĪDZ 5. NOVEMBRIM).

Darbiņus sūti uz
berni@adventisti.lv

Norādi autora vārdu, uzvārdu, vecumu, draudzi/ pilsētu, telefona numuru, tematu!

IEPAZĪSIM BĒRNUS NO DAŽĀDĀM LATVIJAS DRAUDZĒM!

ULLA

- Sveika, Ulla! Priecājos, ka piekriti šai intervijai! Cik Tev ir gadu?
- Man ir astoņi gadi.
- Kur Tu dzīvo?
- Piņķos, kaut kur pie Rīgas.
- Kurai draudzei Tu piederi?
- Rīga 7.
- Kas ir Tava mīļākā dievkalpojuma daļa un kāpēc?
- Sabatskola, jo tur mēs taisām darbiņus un tur ir arī interesantas tēmas par daudz ko, kā kuru reizi. Piemēram, par Noas šķirstu.
- Kā Tu kalpo savā draudzē?
- Nēsāju bundžu, spēlēju klarneti un skaitu atmiņas pantu.
- Kas ir klarnete?
- Tas ir koka pūšaminstruments.
- Kāpēc Tu izvēlējies spēlēt tieši šo mūzikas instrumentu?
- Tāpēc, jo man mamma teica, ka kādu pūšamo man būs jāspēlē. Sākumā es domāju flautu, un tad, kad mēs aizgājām uz noklausīšanos, nu, uz instrumentiem, kādus spēlēja tajā skolā, es izvēlējos tomēr klarneti. Jo flautai ir jātur rokas uz augšu, uz sānu, bet klarnetei uz leju, uz priekšu, vieglāk. Un klarnetei skaņa ir ne tik spalga kā flautai.
- Sapratu! Kā Tev šķiet, kāpēc Dievs radīja mūziku?
- Lai mēs varētu spēlēt Debesīs un kalpot Dievam.
- Oho, jā! Kāda ir Tava mīļākā dziesma par Dievu?
- "Dzīve tava pilna piedzīvojumiem, ja ar Jēzu kopā iesi cauri tiem! Viņš tev ceļu rādīs, iedrošināt spēs! Jēzus vārdos klausies, sevi pārvērst ļaujies. Kungam seko vienmēr, Viņš tev palīdzēs. Kungam seko vienmēr, Viņš tev palīdzēs."
- Kuri vārdi Tev šajā dziesmā patīk vislabāk?
- "Dzīve tava pilna piedzīvojumiem!"
- Jauki! Vai ar klarnetes spēli Tu vēlētos slavēt Dievu arī Debesu orķestrī?
- Jā!
- Ko Tu novēli citiem bērniem?
- Lai viņi izvēlas spēlēt klarneti un lai viņi tveras vairāk pie Dieva. Un lai priecīgs brīvlaiks!
- Jā! Paldies Tev, Ulla, par šo interviju un par to, ka piekriti arī šādi kalpot un iedrošināt citus! Atā!
- Atā!

TEODORS

- Sveiks, Teodor! Prieks Tevi šeit redzēt! Cik Tev ir gadu?

- Man ir 11 gadi.

- Kur Tu dzīvo?

- Es dzīvoju Smiltenes novadā, diezgan tuvu pie Grundzāles, un mums vistuvākais ciemats ir Aumeisteri. Tas ir diezgan tādos laukos.

- Jauki! Kurai draudzei Tu piederi?

- Piederu Smiltenes draudzei.

- Tu dzīvo skaistā vietā – dziļos laukos. Kas Tev savā lauku ikdienā patīk visvairāk?

- Man patīk tas, ka ir daba visapkārt, un tas, ka varu būt ārā, dabā, un ka varu būt dažreiz klusumā, prom no mašīnām. Jā!

- Tas ir brīnišķīgi laukos! Vai jums ir arī dzīvnieki?

- Jā, mums ir trīs truši, septiņas vistas, viens gailis un divi kaķi.

- Tiešām daudz! Kurš ir Tavs vismīļākais dzīvnieks?

- Mans mīļākais dzīvnieks ir suns. Suņa šobrīd mums nav, bet būs. Pēc CM nometnes būs! Mums būs Latvijas dzinējsuns.

- Vai Tu jau esi izplānojis, kādas komandas viņam mācīsi?

- Paklausību. To, lai viņš sēž blakus, nevis skrien pakaļ kaut kam.

- Kāpēc Tavs mīļākais dzīvnieks ir suns?

- Tāpēc, ka man pēc dabas patīk suņi. Mums jau bija viens suns, un viņš bija tāds aktīvs. Nav, piemēram, kā kaķis, kurš ielīdīs un gulēs. Suns draudzējas!

- Jūs audzējat arī daudz gardumu. Ko jūs audzējat?

- Brokoļus, puķkāpostus, zirņus, tomātus, gurķus, ābolus, krūmmellenes, zemenes, avenes, sausseržus, burkānus, melones, arbūzus, mums ir viens persiks.

- Kas no tā visa Tev visvairāk garšo?

- Vīnogas! Mums tās aug siltumnīcā.

- Ko no tām var pagatavot?

- Es nezinu, vai no tām īpaši var ko pagatavot, tās man garšo svaigas.

- Kā Tu piedzīvo Dieva mīlestību pret sevi?

- Kad vairākos gadījumos Dievs mani ir izglābis. Viens gadījums bija tāds, ka mums, visai ģimenei, mammas brālis atsūtīja paku. Tur bija visādas dāvanas uz Ziemassvētkiem. Es gribēju pirmais attaisīt to paku. Es paņēmu nazi tā, ka tas iet uz augšu, un taisīju paku vaļā, un iedūru gandrīz sev acī. Man būtu viena stikla acs, vai arī es būtu neredzīgs. Man bija septiņas šuves acī. Ārsts teica, ka bija ļoti liela iespēja, ka man visa acs būtu izplūdusi vienmērīgi.

- Dievs ir klātesošs Saviem bērniem. Tāpēc vien mums ir Viņam jāuzticas katru brīdi! Tā ir liecība visam Tavam mūžam jau no agrām dienām. Teodor, kādi pienākumi mājās Tev ir uzticēti?

- Man ir jāienes malka, jāpabaro savs trusis. Viens pieder manai lielajai māsai, otrs mazajam brālim, man trešais. Mans ir pilnībā melns, brālim ir brūnīgi pelēks, māsai – balts ar melniem raibumiem. Vienreiz mans vecais trusis aizmuka uz kādu mēnesi un pēc tam atradās. Es arī eju līdzi tētim un vectētiņam uz darbu. Palīdzu atkarībā no tā, ko liek. Bet šobrīd palīdzu vectētiņam taisīt kalti, kur ber iekšā graudus. Lieku bunkuros iekšā ķēdi, lai nesabrūk.

- Vai bez Tavas palīdzības ģimene spētu paveikt tik daudz?

- Nē, nevarētu.

- Tu esi arī savai ģimenei par svētību. Ko Tu novēli citiem bērniem?

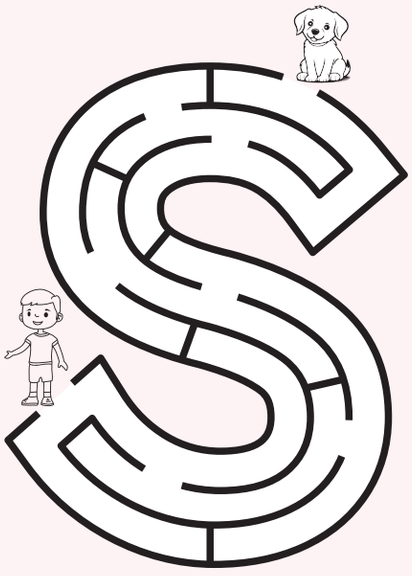
- To, lai viņi varētu būt ārā, dabā un būt priecīgi par to, ka var būt ārā un nesēdēt visu laiku pie telefona vai pie datora! Gribu to novēlēt, lai nesēž iekšā istabā, tāpēc ka man pašam ir bijis tā, ka ļoti gribas, bet tomēr tad, kad pārvar, tad ir pilnībā tā kā atvieglojuma sajūta, ka nav tā kā uztraukums.

- Cik brīnišķīgs novēlējums, jo ir tik daudz, ko redzēt un darīt, un baudīt! Teodor, es Tev pateicos, ka Tu atradi laiku un iespēju atbildēt uz jautājumiem! Novēlu Tev brīnišķīgu vasaru, superīgu nometni un ļoti mīļu sunīti! Atā!

- Paldies, atā!

PALĪDZI TEODORAM SATIKT SUNĪTI!

Izdevniecības "Patmos" jaunums sērijā "Ceļa meklētāju grāmatu klubs"!

PATIESS STĀSTS PAR MOZJĒ ĢIMENI, VIŅU SATRAUCOŠO LIDOJUMU AR REISU 122 UN KALPOŠANU ĻAUDĪM KONGO DŽUNGĻOS.